

9^E JAARGANG N^O 44 — 17 JANUARI 1930

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEILLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHINT DES VRIJDAGS

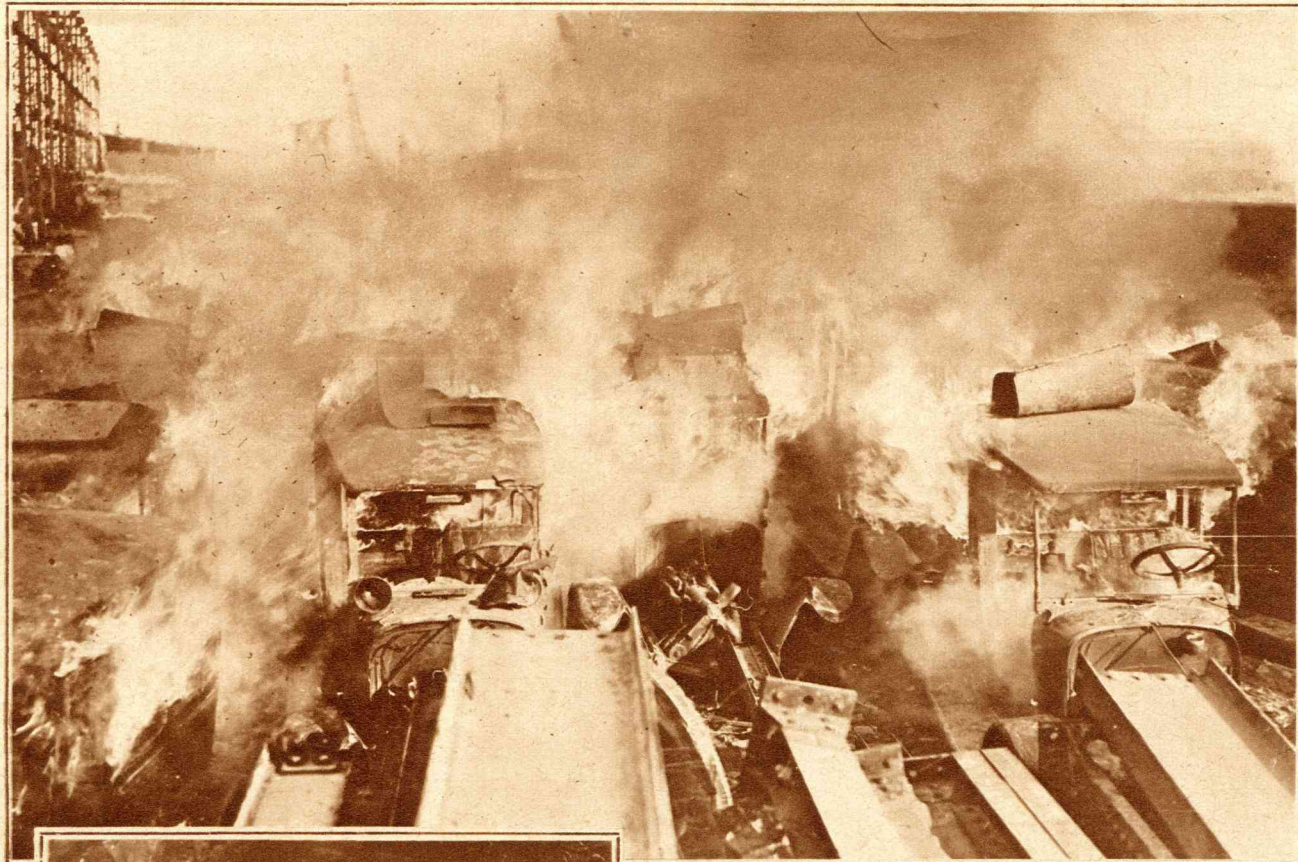
AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
N^O. VOORBURGWAL 262
TELEFOON INTERC. 33170

STILLE WATERS....

Esther Ralston, de liefstallige Paramount-speelster.

Deze vriendelijk-lachende oude dame is de eerste Engelsche hoofdcommissaris van politie. Zij is onlangs te Southampton in functie getreden.

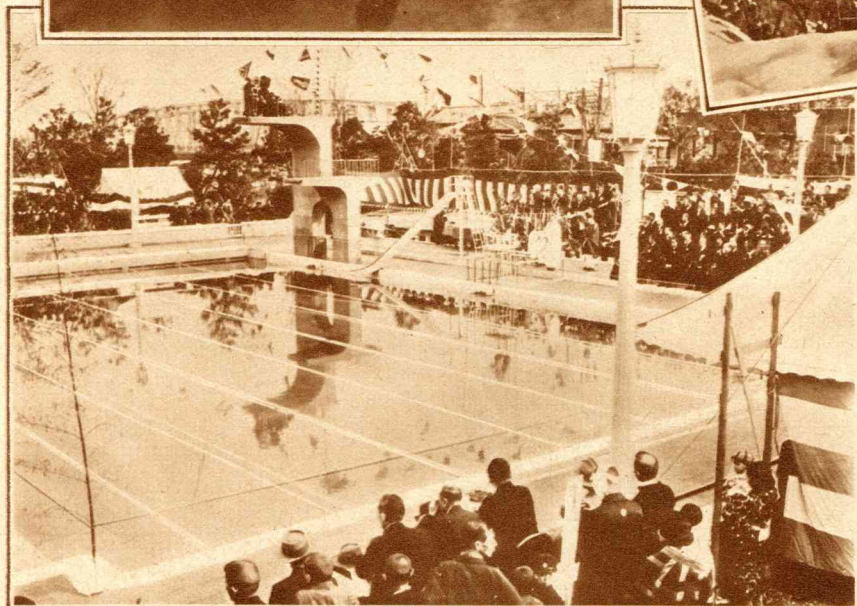
BRANDENDE TAXI'S. Te Philadelphia worden afgedankte taxi's op een belt gebracht, waar hun ontbindingsproces wordt beëindigd. De vorige week brak er brand uit in de „openluchtgarage"; hoe gretig het vuur er voedsel vond toont onze foto duidelijk.

BUITENLANDSCH NIEUWS

HET BEROEMDE SCHILDERIJ „The red Boy" van den Engelschen schilder Thomas Lawrence is voor drie miljoen gulden aan een Amerikaanschen verzamelaar verkocht.

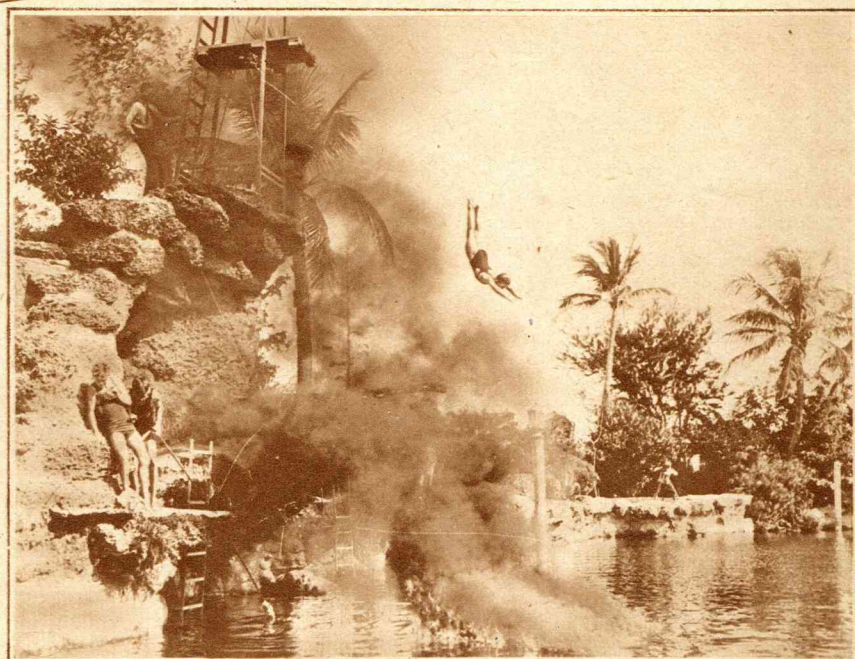

HET KERKJE IN DE BERGEN ligt in de wintermaanden verlaten en onbereikbaar te midden der besneeuwde valleien.

JAPAN EN DE SPORT. De sportbeoefening wordt in Japan van regeeringszijde zeer aangemoedigd. Te Tokio werd een nieuw modern ingericht zwembad gesticht. Aan de ingebruikneming ging een inzegening door Boehdistische priesters vooraf.

IEDER Z'N PLEZIERTJE. De negenjarige Jackie Ott uit Miami vindt er een bijzonder genoegen in, over een strook met gasoline in brand gestoken water, het meer in te duiken.

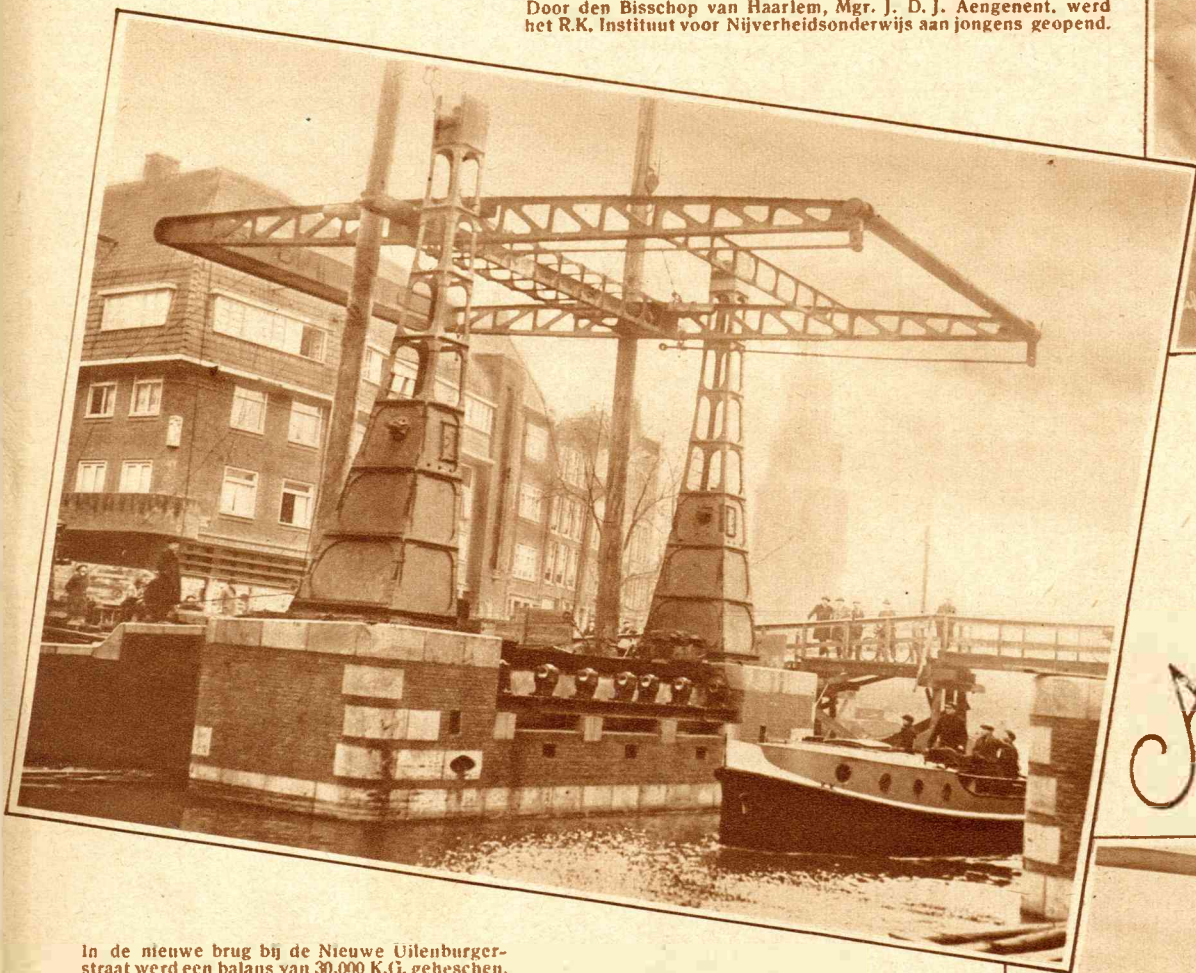

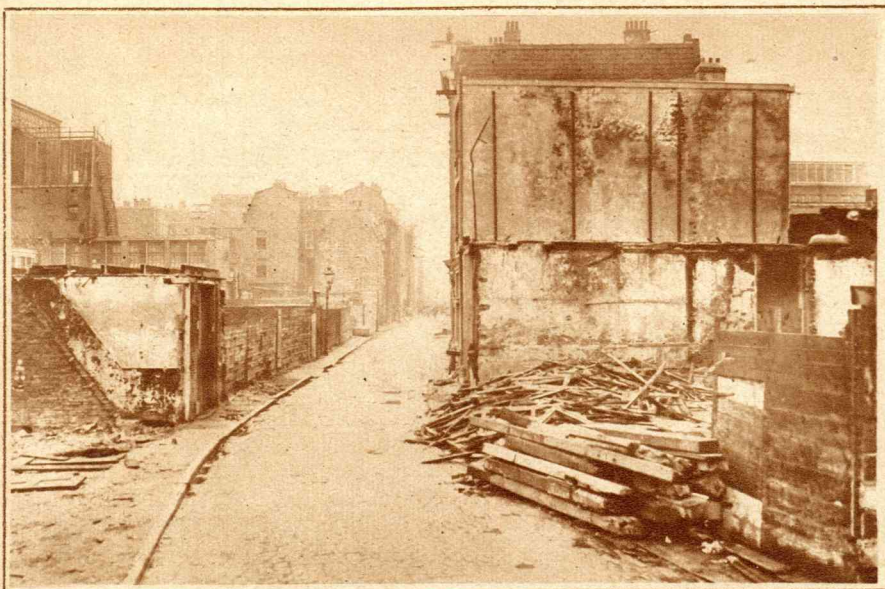
Door den Bisschop van Haarlem, Mgr. J. D. J. Aengenent, werd het R.K. Instituut voor Nijverheidsonderwijs aan jongens geopend.

Onder auspiciën der N.V. Internationale Concertdirectie Ernst Krauss zal de pianiste Else Blatt Woensdag 22 Januari a.s. in de kleine zaal van het Concertgebouw optreden.

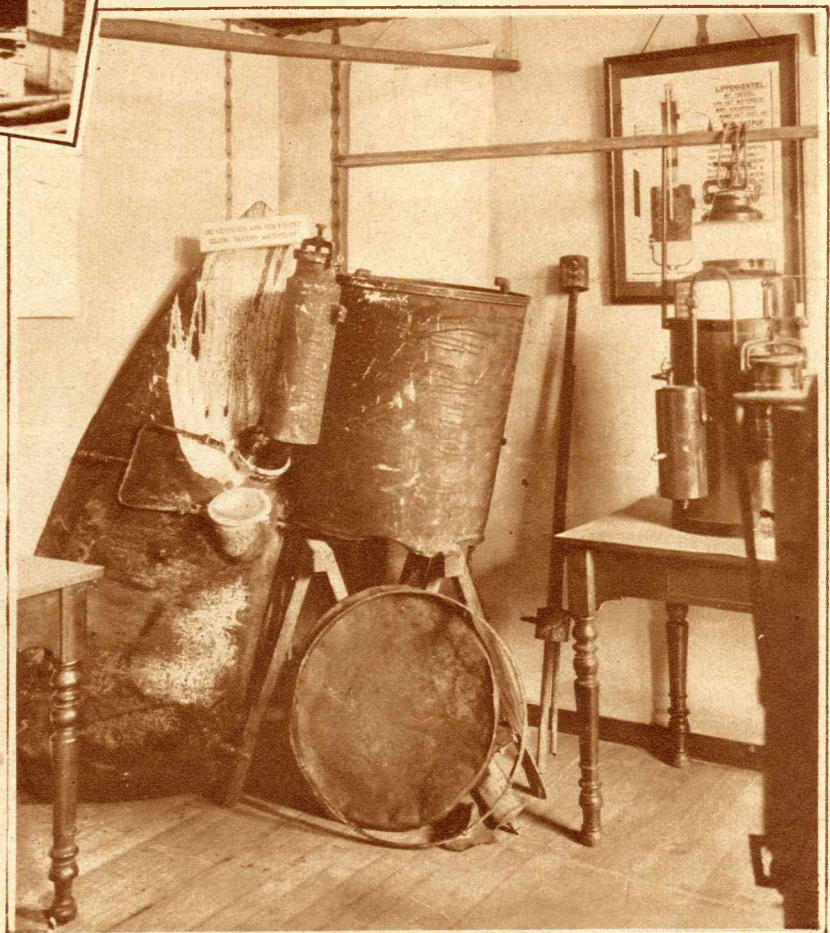

In de nieuwe brug bij de Nieuwe Oilenburgerstraat werd een balans van 30.000 K.G. geheschen.

De Valkenburgerstraat ziet er op het oogenblik uit, of zij het mikpunt is geweest van een vijandelijken vliegeroverval. Echter is deze toestand slechts een gevolg van de werkzaamheden, die moeten geschieden om de straat 25 Meter breed te maken. Een dubbel transpoor zal er worden aangelegd.

Een stand van de Acetyleen Tentoonstelling, welke in het Veiligheids-Museum wordt gehouden. Een acetyleentoestel, dat tengevolge van een foutief geconstrueerd waterslot uit elkaar sprong.

AMSTERDAMSCH NIEUWS

Tijdens de feestdagen werd een groote optocht gehouden, waarin afgevaardigden van alle provincies van het Koninkrijk Italië in de dracht van hun land meetrokken. Daarbij werd ook voorgesteld, hoe in de verschillende streken bruiloft wordt gevierd.

Een vroolijk drietal, dat ook van de partij was.

Een Huwelijk tusschen

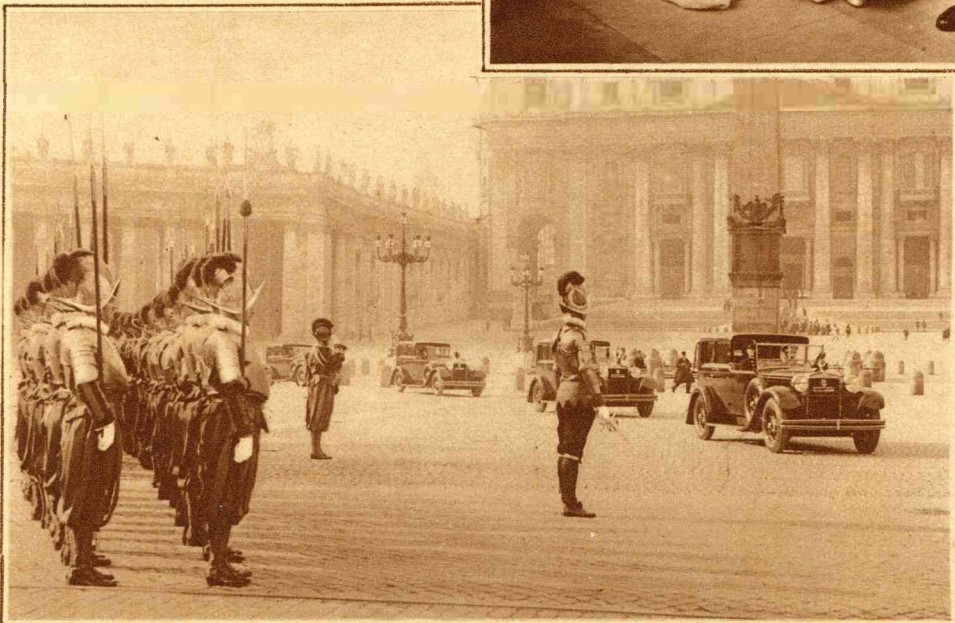
Koningskinderen

Te Rome is met veel plechtigheid en praal-
vertoon het huwelijk tusschen Prins Umberto,
troonopvolger van Italië, en Prinses Marie
José van België voltrokken. Zonder over-
drijving kan gezegd worden, dat half Europa
zich voor het bruidspaar, en nog meer
door de feesten welke te hunner eer werden
gegeven, interesseerde. Wij geven hierbij een
serie exclusieve foto's, welke een goeden
totaal-indruk geven van de grootsche wijze,
waarop het Italiaansche volk het kroon-
prinselijk paar heeft gehuldigd.

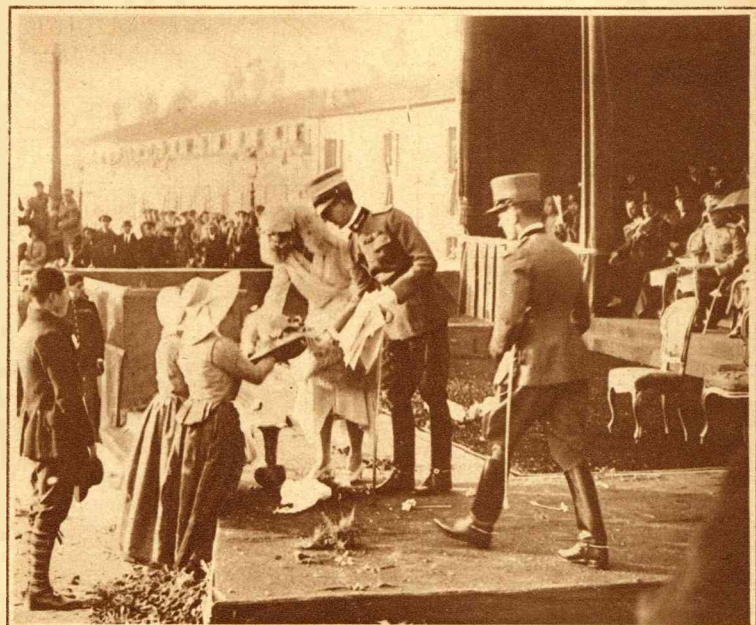
Het Bruidspaar onmiddellijk
na de huwelijksvoltrekking.

„Het mooiste Fascistenmeisje", dat de Prinses bij haar
aankomst te Rome bloemen aanbood.

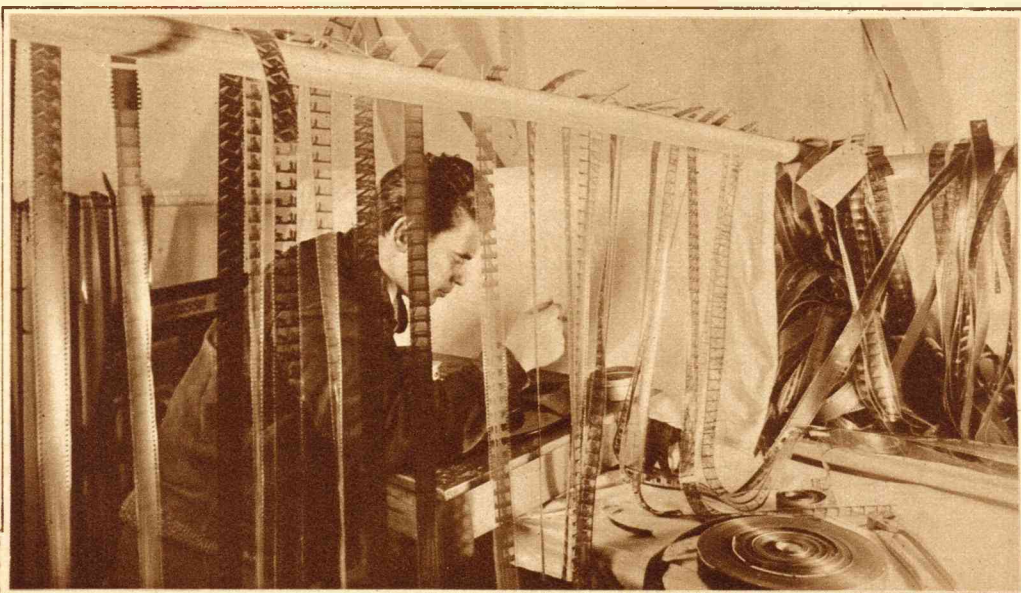
De Belgische Koningsfamilie bracht gedurende haar verblijf te Rome een bezoek aan het Vaticaan.
Op het St. Pietersplein brengt de Pauselijke Zwitsersche Garde de gebruikelijke eerbewijzen.

Prinses Marie José neemt een Florentijnschen strooioed, beroemd product
uit Florence, van de vertegenwoordigster dezer stad in ontvangst.

WIJ BOUWEN

Joris Ivens is met zijn bouw-epos, als wij het tenminste zoo noemen mogen, gereed gekomen en we hebben het bewonderd. De speciaie visie, welke hij op de dingen heeft en die hij in enkele films reeds getoond heeft ook op de film te kunnen vastleggen, deed hem zeker wel de meest geschikte persoon zijn om de opdracht van den Algemeenen Bouw-arbeidersbond tot het samenstellen van een bouwfilm uit te

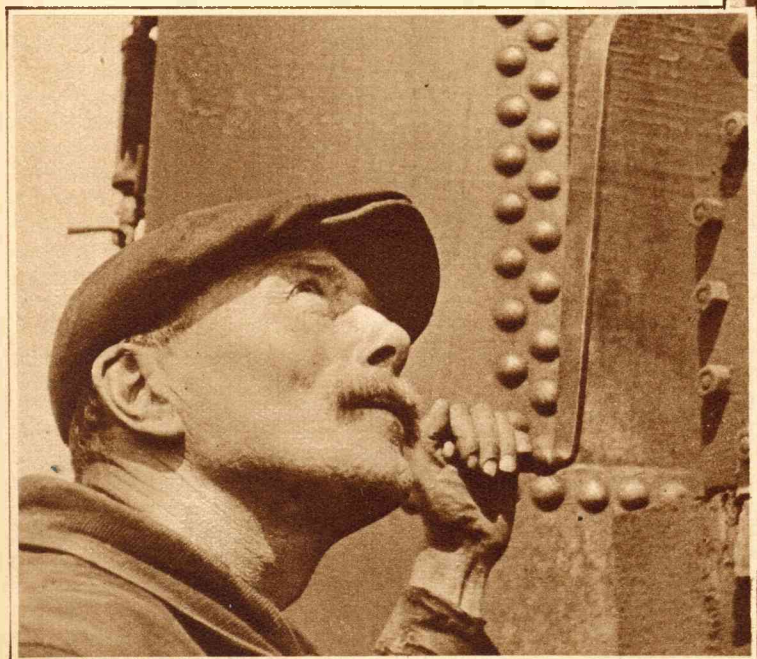

Joris Ivens bij de montage van zijn film, welke het meest gewichtige deel van den filmarbeid is.

De indrukwekkende ijzer-constructie die de onwankelbaarheid van den betonnen stuw-dam moet garandeeren. Dit onwrikbare netwerk wordt geheel opgevoeld met beton. Het rustige lijnenspel van deze foto fascineert onwillekeurig en doet ons langer naar dit plaatje staren dan we aanvankelijk voornemens zijn.

Een fragment uit het filmgedeelte „Heien”. De man, die het heiblok bedient, vol aandacht voor zijn werk. Een beweging van den handle en het heiblok doet zijn plicht.

Een stoppelveld van ingehaide palen, dat een duurzaamheid, in het bijzonder van de Amsterdamsche huizen waarborgt. Menige slag heeft er weerklonken, alvorens deze foto gemaakt kon worden.

Een Moordenaar en zijn Zoon

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

Over Hubner heb ik geen woord gezegd en ik wed, dat zij de niets vermoedende dame zou hebben gespeeld, als wij haar de gevangenneming van Kettner hadden meegedeeld. Misschien zou het niet ondoelmatig zijn geweest, om door deze kleine proef te bepalen, hoe ver haar komediespel gaat."

"Ik heb er wel aan gedacht, maar ik ben weer tot andere gedachten gekomen, want ik was er vooral op uit, om die vrouw gerust te stellen. Waarschijnlijk wilde zij achterhalen, of wij haar relatie met Hubner kennen en zij zou misschien al haar berekeningen veranderd hebben, als zij daarvan iets bemerkte had. Nu stel ik mij den loop van zaken zoo voor, dat zij vandaag of morgen met haar gezelschapsjuffrouw vertrekt en dat Hubner zich gereed houdt, om haar een paar uur later te volgen. Maar hiernaast hebben wij nog altijd onzen vriend Krauze. Roep hem even binnen, waarde Braun. Wij hebben geen reden, om dien heer nog langer hier te houden."

De commissaris opende de deur van de zijkamer, waar de graanhandelaar ongeduldig pruttelend heen en weer liep. Na een vriendelijk verzoek van den ambtenaar kwam hij over den drempel. Ongerust keek hij naar den hoofdcommissaris.

"Wij willen uw tijd niet langer in beslag nemen, beste mijnheer Krauze," zei Lintwist vriendelijk, "want de tijd van een man van zaken is altijd kostbaar. Ik weet immers, dat ik op uw bereidwilligheid mag rekenen, als ik die andermaal noodig heb."

Krauze boog toestemmend; maar hij aarzelde nog met zijn vertrek. "Mag ik vragen, hoofdcommissaris, wat het bezoek van mevrouw Deloria te beteekenen had?"

"O, niets bijzonders. Zij deelde mij slechts mee, dat zij op het punt was, een groote reis te maken en dat ..."

Hij wilde blijkbaar nog breedvoeriger daarover uitweiden en in de oogen van den graanhandelaar de belangstelling lezen, waarmee deze op zijn mededeelingen wachtte. Nu stoorde het binnenkomen van een beambte den hoofdcommissaris midden in zijn redevoering. De man overhandigde zijn meerdere een open blad papier en Lintwist zei, nadat hij het gelezen had: "Henkel laat telegraferen, dat hij tengevolge van het ontvangen bevel Hubner zooeven, verdacht van vluchten, gevangen heeft genomen. Ik moet bekennen, dat het mij aangener was geweest, als hij daarmee gewacht had. Rupp zou in ieder geval voorzigtiger te werk zijn gegaan. — Nu, omdat het eenmaal gebeurd is, moeten wij ook daarin berusten. U wilt wel zoo vriendelijk zijn, Braun, den officier van justitie dadelijk bericht te sturen."

Dat Krauze nog altijd in de kamer was, had de hoofdcommissaris schijnbaar geheel vergeten. Met een gefronst voorhoofd begon hij zich in de studie van de voor hem liggende acten te verdiepen, en om hem niet te storen, ging de graanhandelaar na een korte aarzeling zachtjes weg.

Wel droeg hij zijn hoofd nu iets hooger en vrijmoediger dan tevoren, maar de veerkrachtige frischeheid en de haast vroolijke zekerheid, die na de Instenburgsche reis in zijn optreden waren gebleken, hadden hem toch geheel verlaten.

Voor dit oogenblik had hij door een brutaal optreden den gevreesden kwelgeest wel verdreven en zijn vermetele berekeningen waren weer juist gebleken. Maar hij kon toch bij zichzelf niet ontkennen, dat het slechts een armzalig uitstel was, wat hij op die manier gewonnen had en dat de paardrijdster en Hubner des te gevaarlijker voor hem zouden worden, als hij van dit korte uitstel geen goed gebruik wist te maken.

XXI

Het is allemaal volmaakt in orde," zei mevrouw Deloria, toen zij weer in het rijtuig stapte, waarin Elze voor het commissariaat van politie op haar had gewacht. "Men heeft mij verzekerd, dat men ons onderweg niet lastig zal vallen en daarom heb ik besloten, niet morgen, maar al vandaag op reis te gaan."

"Vandaag al?" herhaalde Elze verschrikt. "Is er dan waarlijk zoo'n haast bij, lieve tante?"

"Zeker!" antwoordde mevrouw Deloria eenigszins vinnig. "En ik moet bekennen, kindlief, dat ik je gedrag een beetje vreemd vind. Deze reis moest je veel plezier doen, omdat je daardoor in de gelegenheid komt, om op de aangenaamste manier een groot stuk van de wereld te leeren kennen. In plaats daarvan ben je bedrukt en zet 'n treurig gezicht, alsof er wie weet wat voor vreeslijks van

Fanny Flapuit zegt:

De mannen hebben in den regel het laatste woord en dat is „ja”

je wordt verwacht. Ben je dan door zooveel sympathie met deze stad verbonden, of bestaan er ondanks je belofte nog geheimzinnige relaties, die je hier vasthouden?"

Elze had in dit oogenblik een bekentenis van de waarheid op haar lippen. De leugens rondom haar en het afschuwelijke verstoppertje-spelen, waarin haar voortdurend tegen haar zin de een of andere rol ten deel viel, deden haar dubbel pijnlijk het besef van haar eigen onoprechtheid gevoelen. Zij verlangde naar de mogelijkheid van een openhartige bekentenis als naar de bevrijding van een zwaren last.

Maar toen zij nu opkeek en de oogen van mevrouw Deloria met een wantrouwend onderzoekende, zelfs dreigende uitdrukking op zich gevestigd zag, verloor zij den moed weer. Zij kon er niet aan twifelen, dat het de grootste verontwaardiging van haar weldoenster gaande zou maken, als zij haar iets van Rudolf geheim bezoek en van haar verloving vertelde. En met geen enkel woord zou zij zich tegen het onafwendbare verwijt hebben kunnen verdedigen, dat zij zich aan misbruik van vertrouwen en aan een groote ondankbaarheid schuldig had gemaakt. Deze drukkende overtuiging was het, die ook nu ondanks al haar goede voornemens haar lippen gesloten hield en haar zelfs tot haar beschaming dwong, om de ouden leugen door een nieuwe te bekrachtigen.

"Neen," zei ze zacht, maar zij keek daarbij niet naar de vraagster op en haar gezicht gloeide. Mevrouw Deloria had weinig menschenkennis moeten bezitten, als tegenover deze verraderlijke kenteekenen de verdenking niet in haar opgekomen

was, dat haar beschermeling iets voor haar geheim trachtte te houden. Zij fronste inderdaad onheilspellend haar wenkbrauwen en haar gezicht trilde als voor een uitbarsting van drift, zooals Elze die in den laatsten tijd soms bij haar weldoenster bemerkte had, al waren die ook tot heden nooit tegen haar, maar altijd tegen afwezige personen uitgesproken.

Minutenlang heerschte er een drukkende stilte, waarin 't jonge meisje haar hart hoorde kloppen. Maar toen moest mevrouw Deloria in een plotseling veranderd humeur, zooals dit bij haar geen zeldzaamheid was, tot het besluit zijn gekomen, om haar ongetwijfeld bestaanden argwaan liever voor zich te houden, want op den beminlijksten toon begon zij over iets anders te spreken, en toen zij na een korten rit het rijtuig voor het gebouw van de Rijksbank liet stilstaan, was zij schijnbaar weer in een zeer opgewekte stemming.

"Ik verwacht nog een nieuwe geldzending, lieveling," zei ze, terwijl zij Elze verzocht uit te stappen, "om de bekende redenen natuurlijk weer onder jouw naam. Als die, zooals ik hoop, reeds aangekomen is, kunnen wij het geld immers meteen meenemen."

En haar hoop werd niet teleurgesteld. De advocaat Herms had op last van Stefan Malinowski aan juffrouw Elze Lobener twintigduizend mark gezonden, en het verzoek van de ontvangster, om haar de som onmiddellijk uit te betalen, ontmoette dezen keer niet den minsten tegenstand. Terwijl zij onder de oogen van mevrouw Deloria de kwitantie schreef, luisterde Elze tusschen vrees en hoop naar iederen stap, die in haar nabijheid werd gehoord. Als zij ook in het bijzijn van anderen geen woord, zelfs niet eens een zwijgenden groet met haar geliefde had kunnen wisselen, het zou haar toch juist nu zeer gelukkig hebben gemaakt, hem te zien. Zij verlangde er naar hem te zien met al het verlangen, waartoe een jong, liefhebbend hart in staat is, en zij meende, dat het haar gemakkelijker moest vallen, de wreede zekerheid van de aanstaande scheiding te verdragen, als slechts een enkele blik van zijn trouwe oogen haar moed verlevendigd had.

Maar zij wachtte en hoopte tevergeefs. Hoe velen ook naar de loketten der kas liepen, Rudolf Krauze was er niet bij en zij moest eindelijk de laatste pennestreek doen, om mevrouw Deloria, die al bewijzen van ongeduld gaf, niet opnieuw wantrouwend te maken.

Bedrukt en treuriger nog dan tevoren volgde zij, na de uitbetaling van het geld, haar weldoenster, die haar nu somtijds als een gevangenebewaarder voorkwam. En ook de bijna koortsachtige haast, waarmee thuis nu op bevel van mevrouw Deloria de laatste voorbereidselen voor de reis gemaakt moesten worden, kon haar droeve gedachten niet blijder stemmen.

Omdat het zoo goed als zeker was, dat zij Rudolf voor haar vertrek niet meer zou zien, had zij zich voorgenomen, hem tenminste door een kort schrijven kennis te geven van haar gedwongen reis en hem haar onveranderlijke liefde en trouw te verzekeren. Maar niet eens deze kleine verlichting mocht zij haar bedrukt hart bezorgen. Mevrouw Deloria liet haar geen minuut alleen en Elze was niet vindingrijk genoeg, om een voorwendsel te verzinnen, dat haar waakzaamheid kon bedriegen.

Men had nog slechts een half uur voor het vertrek van den trein, toen de bel van de voordeur ging. Mevrouw Deloria schrok en hield Elze terug, die wilde gaan opendoen.

"Ik vermoed, dat het die afschuwelijke Krauze is," zei ze gejaagd. "Ik wil hem nu niet zien. Je moet tegen hem zeggen, dat ik niet thuis ben."

Weer die ellendige geheimhouderij en dezen keer zou het niet slechts een enkele leugen zijn, want toen zij al op den drempel van de kamer stond, voelde Elze zich nog steeds teruggehouden, en mevrouw Deloria zei: "Misschien heeft hij er iets van gehoord, dat wij op het punt zijn, te vertrekken. Als hij je daarnaar vraagt, mag je het voor

No. 16

mijn part bevestigen. Maar je moet zeggen, dat wij morgen pas op reis gaan, versta je mij? Hij mag in geen geval vermoeden, dat dit vandaag al gebeurt. En als hij naar het doel van onze reis vraagt, dan beweer je, het niet te kennen."

Het was waarlijk de graanhandelaar, die voor Elze stond, toen zij met een bedrukt hart opendeed. Aarzelend beantwoordde zij zijn vraag naar mevrouw Deloria met de onwaarheid, die haar zoeven tot plicht was gemaakt.

Hij keek haar wantrouwend aan, maar haar onschuldig gezicht scheen hem te overtuigen, dat zij niet tot een leugen in staat was, want in plaats van twijfel uit te spreken, antwoordde hij slechts: „Dat is zeer onaangenaam, omdat ik mevrouw iets zeer belangrijks heb te vertellen en haar beslist moet spreken. Bovendien hoor ik, dat zij van plan is, op reis te gaan. Maar daarover zult u mij wel kunnen inlichten, juffrouw!"

Gehoorzaam, al was het met tegenzin, bracht Elze de ontvangens boodschap over.

„Morgen dus!" herhaalde Krauze. „En weet u niet, waarheen de reis zal gaan? Nu, ik kan mij wel voorstellen, dat mevrouw Deloria u tot het laatste oogenblik in het onzekere wil laten. En ik hoop het immers ook uit haar eigen mond te vernemen. Wees zoo goed, mijn groeten aan mevrouw over te brengen en haar te zeggen, dat ik morgenochtend terug zal komen — in de besliste verwachting, haar dan aan te treffen. En voeg er dan alstublieft ook aan toe, dat het de onaangenaamste gevolgen voor mevrouw Deloria zou hebben, als ik in mijn verwachting teleurgesteld werd."

Hij had de laatste woorden met een bizonderen nadruk uitgesproken, maar de groet, waarmee hij afscheid van Elze nam, was desalniettemin uiterst beleefd. Terwijl binnen de kunstrijdster zijn boodschap met een spottenden lach ontving en nog haastiger dan tevoren tot vertrek aanspoorde, keerde Krauze nadenkend en slecht gehumeurd naar zijn kantoor terug.

Bij de post, die tijdens zijn afwezigheid bezorgd was, bevond zich een brief, waarop als afzender de advocaat Herms vermeld stond. De oogen van den graanhandelaar schitterden. Maar hij gunde zich toch den tijd, om de envelop keurig netjes open te snijden, en pas na eenig aarzelen, alsof hij bang was voor den inhoud van het schrijven, vouwde hij het blad open.

Zijn geel gezicht werd zichtbaar langer en diepe rimpels kwamen er op zijn gezicht, terwijl hij las. Hij staaarde wel tien minuten strak op de door een onverschillige kantoorhand geschreven regels, die zoo weinig aan zijn verwachting voldeden en onverbiddelijk de hoop vernietigden, die zijn laatste was geweest. Alsof hij ze onuitwischaar in zijn geheugen wilde prenten, las hij telkens en telkens de slotwoorden van den brief weer over, die onduidelijk en rondweg luiden:

„Ik moet aanraden, uw zoogenaamde eischen in een proces naar voren te brengen, omdat ik naar aanleiding der hierboven herhaalde verklaring van Malinowski onvoorwaardelijk moet weigeren, een opdracht tot eventuele onderhandelingen tusschen u en hem op mij te nemen."

„Die schavuit!" prevelden de dunne lippen van Krauze, terwijl er een groote woede in zijn gezicht te lezen was. „Die overmoedige schavuit! Hij weet, dat ik met een enkel woord den heelen troep de vruchten van hun bedrog kan laten verliezen, en desondanks durft hij mij te trotseeren. Maar hij zal er voor boeten — zoo waar als ik leef, hij zal er voor boeten!"

De uitdrukking van zijn gezicht liet geen twijfel bestaan, hoe ernstig hij die bedreiging meende, maar omtrent de uitvoering er van was hij het blijkbaar niet met zichzelf eens, want hij verviel opnieuw in ernstige gedachten en het eene kwartier na het andere verliep, zonder dat hij een bepaald besluit kon vormen.

Eindelijk stak hij den brief van den advocaat in zijn portefeuille en nam zijn hoed.

„Dat vrouwensch moet hem tot bedaren brengen," zei hij bij zichzelf, „en als zij het niet klaarspeelt — nu, des te erger voor haar en voor hem."

Twintig minuten later trok hij andermaal aan de bel van de woningdeur der voormalige kunstrijdster; maar hoe vaak en onstuimig hij ook belde, er verscheen niemand, om open te doen. En toen hij desondanks niet kon besluiten, weg te gaan, trok

zijn volharding ten laatste de aandacht van een op de hogere verdieping wonende vrouw.

„Wie zoekt u eigenlijk?" riep zij naar beneden. „Mevrouw Deloria soms? Dan kunt u tot morgen of ook nog langer wachten, zonder antwoord te krijgen. Die dame is op reis."

„Op reis? Neen, dat is niet mogelijk; u moet u vergissen. Voor een uur hoorde ik nog van haar gezelschapsjuffrouw, dat zij morgen pas zou vertrekken."

„Nu, dan heeft de gezelschapsjuffrouw u wat voorgelogen, of de dames zijn vlug van plan veranderd. Het is meer dan een halfuur geleden, dat zij met pak en zak wegreden. En de werkster hebben zij ook afgezegd, omdat zij zeker niet voor over eenige maanden terugkomen. Dat heeft die vrouw mij zelf verteld."

Krauze had wel met zijn vuist tegen zijn hoofd willen slaan over zijn eigen domheid. Hoe was het toch mogelijk, dat hij, de ervaren menschenkenner, zich door een onschuldig meisjesgezicht had laten bedriegen! Als een gek had hij zich laten wegsturen en het hielp hem nu weinig, dat hij zich in stilte met de ergste verwijten overlaadde.

Met moeite sprak hij een paar woorden van dank voor de ontvangen inlichting en hij had al vooraf geen hoop op een bevredigend antwoord, toen hijaan de spraakzame buurvrouw vroeg, of zij ook het doel van de reis der dames kende.

„Wel neen!" zei de vrouw op een tamelijk knorrig toon. „Die dames waren veel te deftig, om zich met iemand zooals ik te bemoeien, of dat verbeeldde zij zich tenminste. Haar deftigheid was misschien ook niet van zoo'n ouden datum. Ten slotte zal het nog blijken, dat die voorname mevrouw Deloria alleen voor haar schuldeischers weggelopen is. U ziet er immers ook heelemaal zoo uit als iemand, die iets van haar heeft te vorderen."

Haar weetgierigheid, om dit vermoeden bevestigd of tegengesproken te zien, bleef tot blijkbaar leedwezen van de vrouw onbevredigd. Zijn handen in de zakken van zijn overjas begraving, liep hij

met een gebogen hoofd den weg terug, waarlangs hij gekomen was; eerst zooals iemand, die geen haast heeft, omdat hij zeker weet, dat hem aan zijn doel weinig goeds te wachten staat, maar toen, plotseling zich oprichtend, met groote haastige schreden, alsof er een nieuw plan in zijn hoofd was opgekomen, dat geen uitstel toeliet.

„Je behoeft voor mij geen avondeten klaar te zetten, Mina; ik moet onmiddellijk voor een dringende handelszaak op reis gaan en kom in ieder geval niet voor overmorgen terug!"

Met een luide, halfschreeuwende stem, zooals altijd, als hij tegen zijn half-doove huishoudster sprak, had de graanhandelaar deze woorden door de openstaande kamerdeur geroepen. Maar het bleef desondanks twijfelachtig, of de oude vrouw het gehoord en verstaan had, want zij wendde haar hoofd niet om en haar rimpelig gezicht bleef onveranderd somber en knorrig, terwijl zij in de pan bleef roeren, die zij juist op het vuur had.

Krauze verwaardigde zich intusschen niet, zijn mededeeling te herhalen. Hij had de deur van zijn kantoor gesloten en had de kleine tasch al in de hand, die hem steeds op zijn — meestal slechts korte — reizen vergezelde. Een oogenblik bleef hij nog in de huisdeur staan, als om er over na te denken, of hij alles in een behoorlijke orde achterliet; maar toen liep hij met groote stappen over het voorplein en door het voorhuis naar een dichtbijstaanden auto, om zich daarmee naar het station te laten rijden.

Hier vroeg hij aan het loket een kaartje naar Instenburg.

XXII

Toen Rudolf laat in den avond thuiskwam, kon de afwezigheid van zijn vader hem niet verwonderen, want zij bleven elkaar na hun laatste gesprek zooveel mogelijk uit den weg, dus kon slechts een ongewenscht toeval een ontmoeting teweegbrengen. Volgens zijn gewoonte trachtte de advocaat zich op zijn kamer in de studie van een wetenschappelijk werk te verdiepen en door ingespannen geestesarbeid de sombere gedachten en den pijnlijken twijfel te verdrijven, die hem hoe langer hoe meer kwelden.

Daar vernam hij een gedruisch aan de deur, die zonder voorafgaand aankloppen geopend werd. Met een brandende kaars in haar hand kwam tot zijn verbazing de oude Mina over den drempel, en ondanks alle oprechte genegenheid, die hij nog uit zijn jongensjaren voor de trouwe vrouw had, kon Rudolf bij dat onverwachte tafereel het gevoel niet van zich afzetten, dat zij in den schijn van dit licht geheel op de heksen uit de sprookjes zijner kinderjaren geleek.

Zóo hardvochtig en boos was haar rimpelig gezicht met de dunne grijze vlechtjes hem voorgekomen, dat de afkeer van zijn vader tegenover de oude vrouw hem minder onvergeeflijk voorkwam en het hem zelfs een overwinning kostte, om haar met de gewone vriendelijkheid te begroeten.

„Laat je boeken toch liggen," zei ze op haar gewonen knorrig toon en het klonk nog onvriendelijker door haar gewonen vertrouwelijke toon. „Kom mee! De sluiper is op reis en ik wil je iets laten zien."

„Hoor eens, Mina, als het mijn vader is, over wien je daar spreekt..."

Hij had haar met een vriendelijken ernst het minachtende van haar benaming onder het oog willen brengen, maar zij viel hem ontstemd in de rede. „Waarom schreeuw je zoo? Ik versta je goed genoeg, ook als je zoo tegen mij praat als tegen alle menschen. Ik ben slechts doof voor hem daar beneden, omdat het mij tegenstaat, met hem te spreken."

„Dat is eigenlijk niet goed, Mina; je moest liever vriendelijk met mijn vader trachten om te gaan, dat zou in ieder geval voor jou en voor hem veel aangenamer zijn."

„Vriendelijk — met hem? Och, als ik niet zoo'n slaaf van mijn gewoonten was, en als ik niet zoo aan jou en aan het heele huis gehecht was, waar ik het vroeger toch goed heb gehad — destijds, toen je moeder nog leefde — dan had ik al lang een pan koud water over zijn hoofd uitgegoten en was er vandoor gegaan... naar een gesticht of ergens anders naar toe. Vriendelijk tegen hem? — Neen, daarvoor acht ik mij toch te goed, al ben ik ook in zijn oogen slechts een verschrompelde oude dienstmeid, niet veel beter dan een stuk vee."

Wordt voortgezet.

Balanstijd.

*

Als het oude jaar geëindigd,
't Nieuwe weer begonnen is,
Is het in veel huisgezinnen
Met de rust en vrede mis.
Pa is niet meer te genieven
Heel z'n goede stemming kwijt,
Graumt en snaamt z'n vrouw en kind'ren,
Want, het is . . . balanstijd!

's Morgens komt-ie naar beneden,
Vindt z'n thee te slap of lauw,
Antwoordt op een vriend'lijk „morgen"
Met een grauw of met een snaam!
Smeert 'em heel gauw naar kantoor toe
En blijft weg tot 's avonds laat,
Als het eten al een uur lang
Op het vuur te prutt'len staat.

Ma en dochters koopen hoeden,
Jurken, mantels, 'n heele hoop,
Want de prijzen in de winkels
Zijn nu spót- en spótgoedkoop.
Zoo iets mag je niet perzuimen,
Want 't is nu balanstijd
(En de winkeliers die raken
Fijn hun ouwe rommel kwijt).

't Woord Balans is in die dagen
'n Ware nachtmerrie, een schrik.
Op de étalageruiten
Hel verlicht en drie-duim-dik,
Op de soos en in de kranten,
Thuis, op straat, ja overal,
Daarom is het, dat ook ik eens
Mijn balans opmaken zal!

Aan de debet zij ik
Wat door mij 't eigen woord
Aan gedichtjes, en dan credit
Pennen, inkt, papier en port.
Daarmee is het afgeloopen,
En m'n versje tevens uit,
Aangezien ik m'n balans dan
Met een . . . debet-saldo sluit!

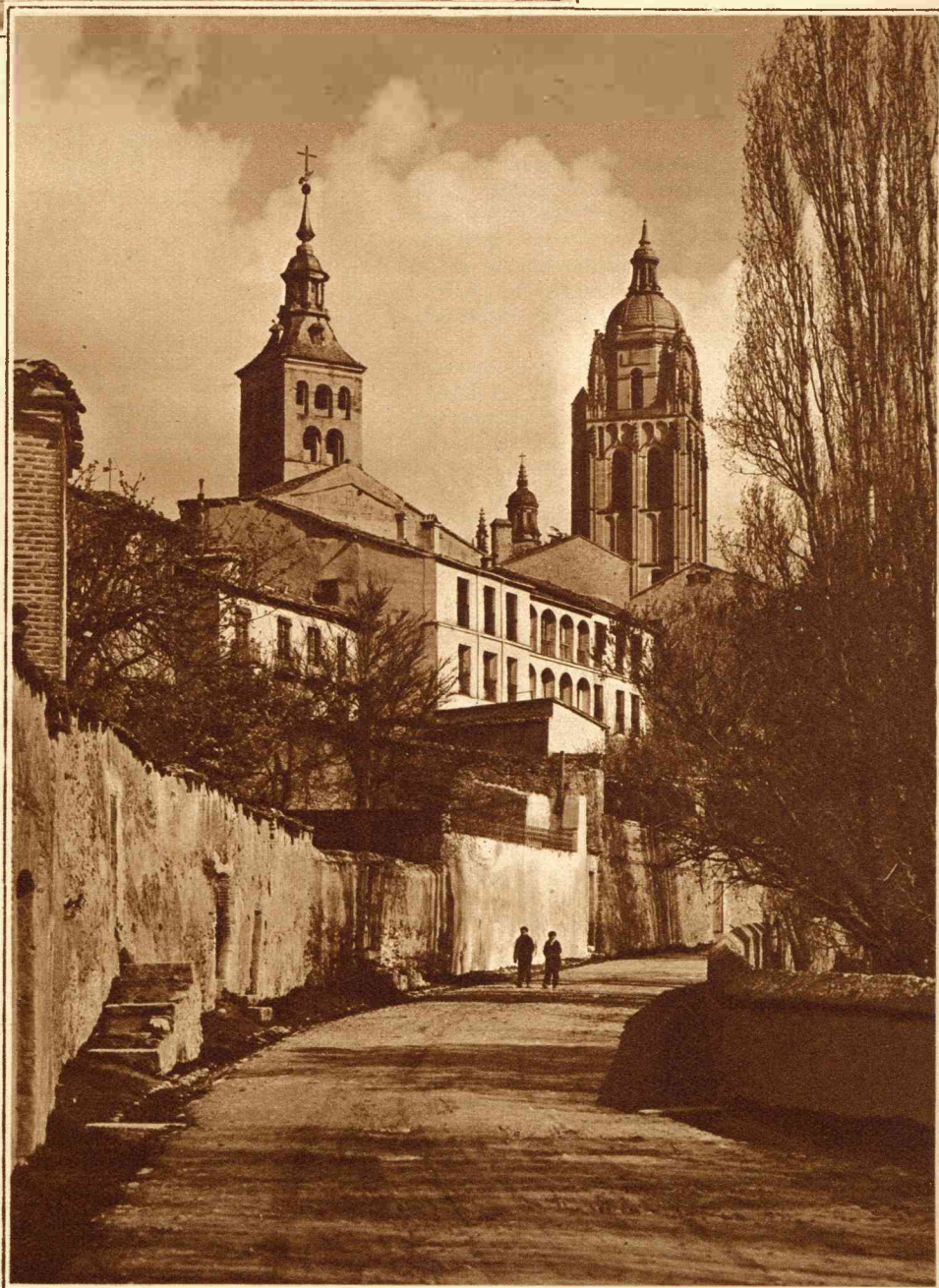
GUUS BETLEM Jr

Het oude, door de Romeinen gebouwde aquaduct, dat over een lengte van 818 meters het drinkwater, uit een bekken, hoog over het dal en de voorsteden naar de bovenstad leidt. Het aquaduct, dat in de Middeleeuwen als een der zeven wereldvonderen gold, wordt nog heden ten dage voor zijn oorspronkelijk doel gebruikt.

Verweerd door het felle zonlicht, door sneeuw en hagelstormen, welke eeuwenlang zijn kerken en paleizen, zijn wallen en burchten teisterden, droomt, op slechts enkele uren afstand van Madrid, omsloten door de grauwe bergen der Castiljaansche hoogvlakte, Segovia, de voormalige Spaansche hoofdstad, zijn droom van vervlogen roem en luister. Eens was deze trotsche stad de verblijfplaats der Koningen van Castilië, eens hielden hier deze Machtigen der aarde, als Isabella, Karel V, en Philips II. hof, en gaven er hun schitterende en weelderige feesten en tournooien. eens was Segovia

VERVALLEN GROOTHEID

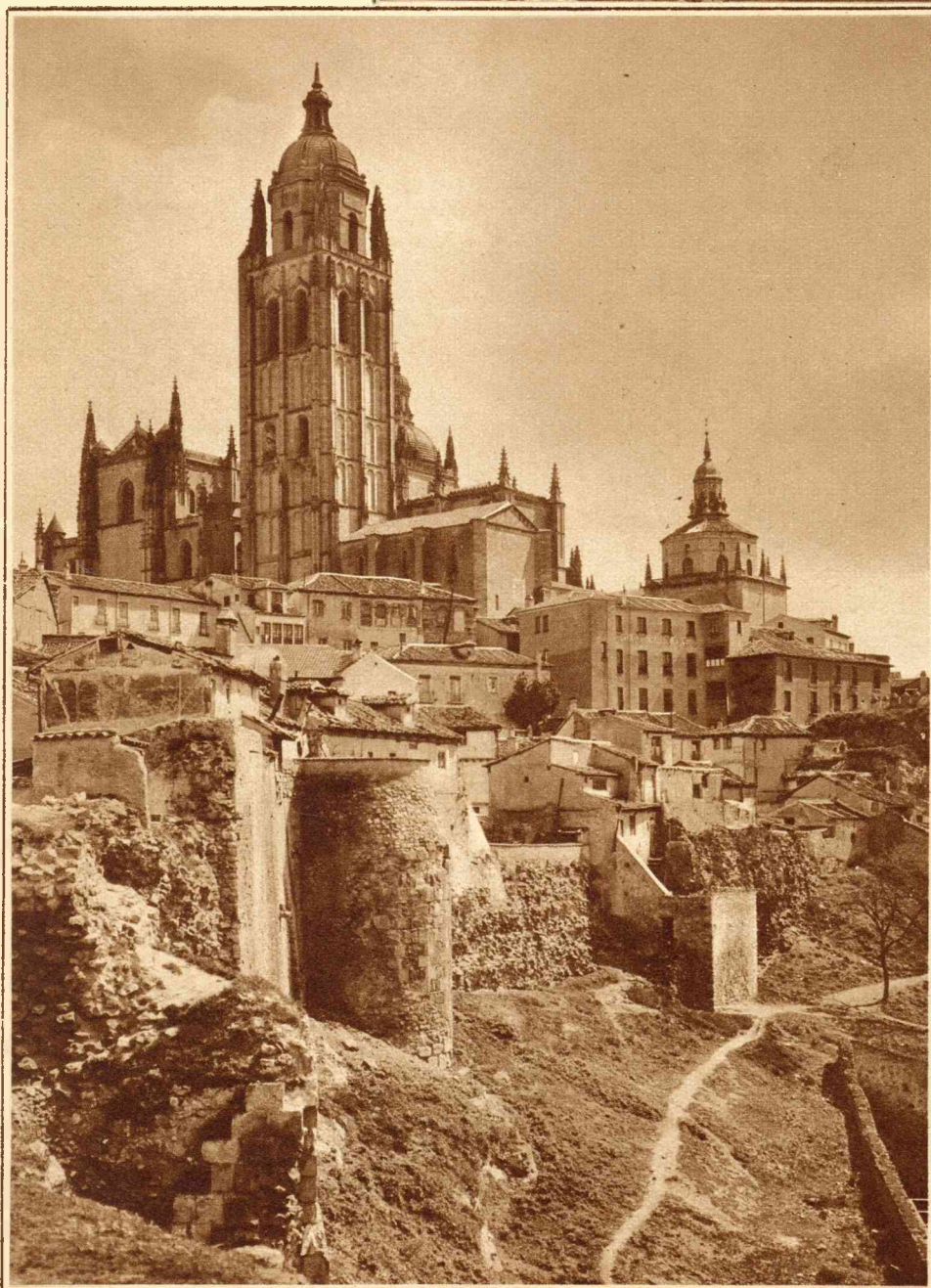
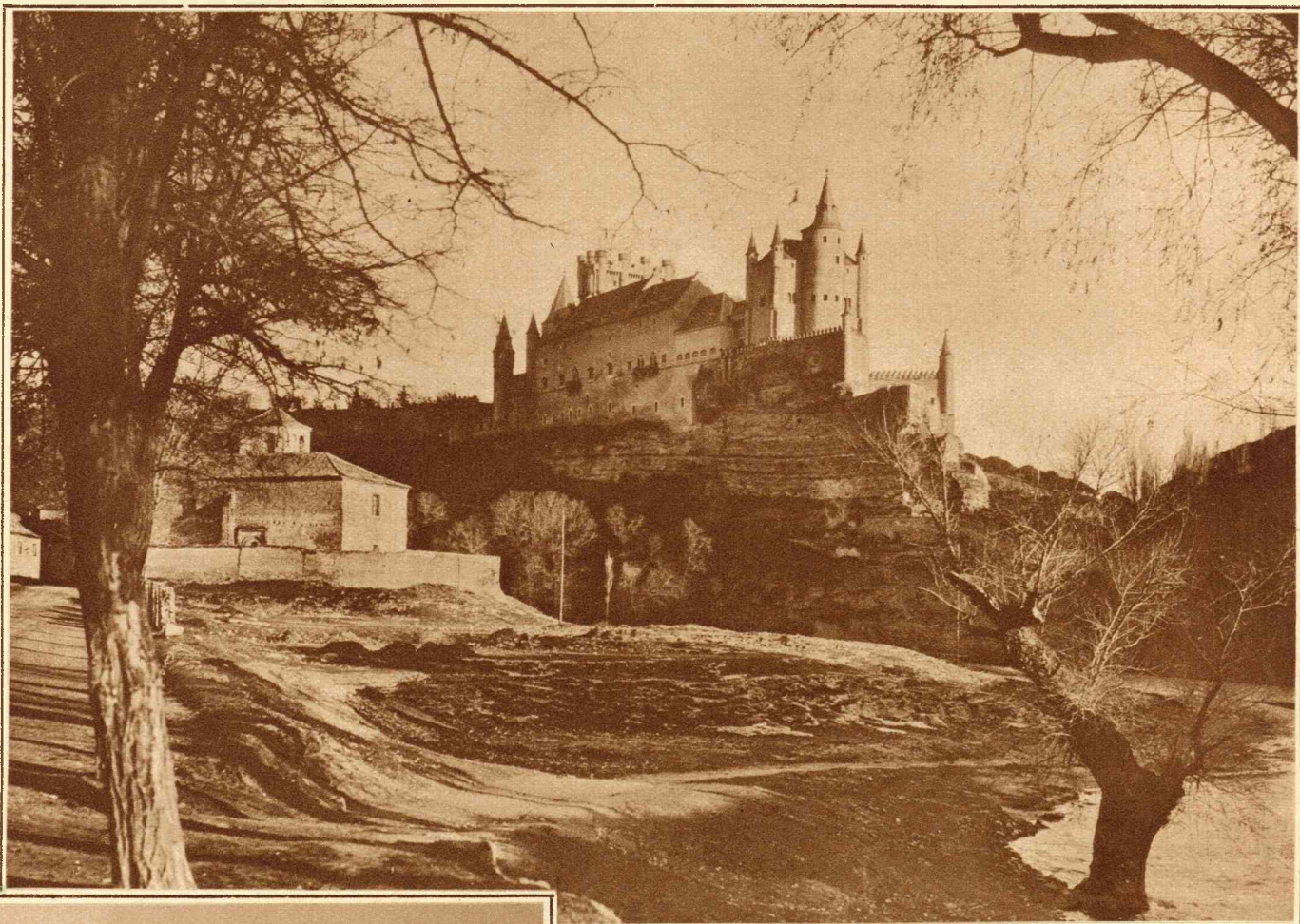
Een der straten, welke naar de bovenstad voeren.

Nog een foto van dit machtige bouwwerk. Het is geheel uit granietblokken samengesteld. Cement is er niet aan te pas gekomen.

De Alcasarburcht. Dit kasteel, een der schoonste voorbeelden van Castiljaansche bouwkunst, ligt aan de samenvloeiing van de rivieren Eresma en Clamores. In de elfde eeuw gebouwd, werd het omstreeks 1400 vernieuwd, en, na in 1862 door een hevigen brand verwoest te zijn, in den oorspronkelijken stijl wederom opgetrokken.

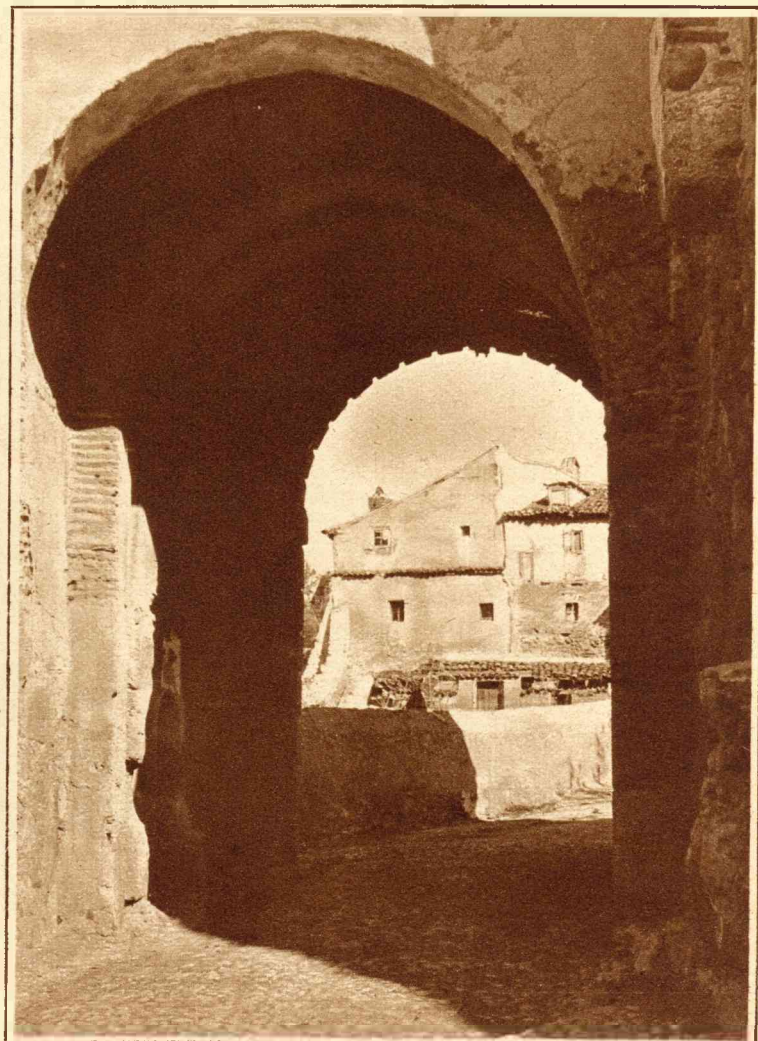
het middelpunt van politiek, kunsten en wetenschap.

Doch sinds in het midden der zestiende eeuw, het jonge Madrid tot „unica Corte”, d.i. „eenige hoofdstad” werd verheven, verloor Segovia zijn vroegeren luister, en in betrekkelijk korten tijd bleef er van de oude grootheid der stad, welke reeds onder den Romeinschen Keizer Augustus in oorlogstijd een belangrijk bolwerk was, weinig meer over, dan bezienswaardigheden voor touristen. Voor de vreemdelingen is Segovia een plaats, waar het, ondanks zijn ongunstige ligging en snelle klimaatswisseling,

De kathedraal der stad, voltooid in 1577, toen Segovia's bloeitijd reeds voorbij was.

goed is te toeven. Zijn bouwkunst, zijn schilderachtige marktplaatsen en straten, zijn beroemd aquaduct, zijn kunstschaten, zijn dertig kerken en veertig kloosters, maken de stad tot een lievelingsoord voor allen, die gevoel hebben voor stedenschoon, kennis van de Spaansche geschiedenis, of van kunsthistorie. Voor enkele jaren terug stond Segovia plotseling weer midden in de Europeesche belangstelling. Dat was, toen van daar uit getracht werd, de regeering van Primo de Rivera omver te werpen. De opstand mislukte echter en sindsdien werden de vijftienduizend inwoners niet meer door krijgsumroer opgeschrikt.

Een der monumentale stadspoorten.

Aan den westelijken oever van de Gouwzee sluimert het oude Monnikendam, dat, na in de Middeleeuwen een plaats van beteekenis te zijn geweest, thans wordt gerekend onder de „dooden” steden. Maar altijd levend blijft de karakteristieke schoonheid van het stadje, dat in zijn oude speel-

Monnikendam

Monnikendam

toren en huizen monumenten van een grootsch verleden bezit. Onze fraaie
luchtfoto geeft een goed overzicht van de stad en haar haven, welke na
de Zuiderzeedemping ook behouden zal kunnen blijven, daar het nieuwe
Ijsselmeer zich juist tot Monnikendam zal uitstrekken. (K. L. M. Foto).

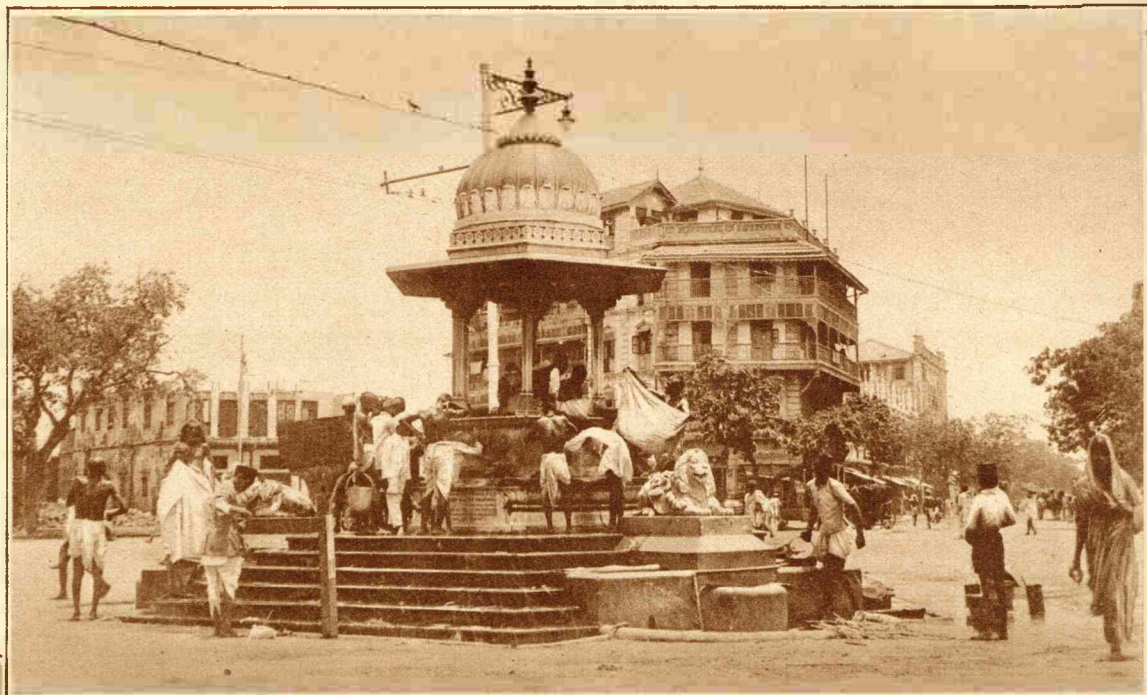
Lachen

door

LEONID ANDREJEW

Om half zeven was ik er vast van overtuigd, dat ze komen zou, en ik voelde me heerlijk! Ik was verliefd als nooit te voren. Mijn overjas hing los — de wind blies er onder en om mij heen en de jas bolde op. Maar ik voelde de kou niet, dacht er niet aan. 't Hoofd had ik trotsch achteruit, de muts in mijn nek; de mannen, die passeerden, keek ik aan met uitdagende bescherming, de vrouwen met teederheid. Mijn schreden waren vlug en licht.

Om kwart voor zeven knoopte ik twee knopen

van mijn overjas dicht en keek alleen nog maar naar de vrouwen, met een ideetje begin van wrevel, zoo in 't algemeen. Ik dacht nu nog maar aan één vrouw — die niet scheen te komen — en de anderen konden, mijnentwege, voorloopig naar de pomp loopen, ze hinderden me maar, want door de vermeende gelijkenis met die ééne verstoorde ze de zekerheid van mijn houding en de bestendigheid van mijn bewegingen.

Vijf voor zeven werd ik warm. Twee voor zeven werd ik koud. Om zeven uur, geloof ik, erkende ik, dat ze niet meer komen zou.

En om half negen was ik het rampzaligste schepsel op aarde. Allang zaten alle knopen van mijn overjas dicht, mijn kraag had ik opgeslagen, mijn muts diep neergetrokken. De haren aan mijn slapen, mijn snorrebaard en wimpers waren wit berijpt en ik klappertandde. Ik liep slepend en gebogen als een grijsaard, die naar zijn asyl terugkeert.

Straatleven in Britsch-Indische Steden

In Bombay is nog geen behoefte aan een gemeentelijke waschinrichting. De inlanders benutten de kostbare fonteinen als bad- en waschgelegenheid. Ook komen zij er water putten voor huishoudelijk gebruik.

Indien een Europeaan zich met ontbloot bovenlijf en de parapluie of 't zonnenscherm aan den arm op straat zou wagen, zou hij spoedig last van te veel belangstelling hebben. Maar in de Britsch-Indische steden is dit een gewoon verschijnsel. Deze aardige straatkiek uit Jaipur toont het u.

En wie was van dat alles de schuld? Toch alleen zij! O dui...., nee, — misschien kon ze niet meer wegkomen; misschien is ze ziek.... En ik sta te schelden!

„Martha is er ook heen,” vertelde mij vlak daarna een vriend, zonder eenige bijgedachte want hij kon onmogelijk weten, dat ik pas van half zeven tot half negen in die beestachtige kou op Martha had staan wachten. Ja, dan....

„Zoq?” antwoordde ik geestig, en van binnen ontsnapte me weer: „Dui....”

„Er” was namelijk dien avond bal-masqué, bij de

Swetschnikofs. Maar die menschen had ik nooit gezien, mijn vriend echter kende ze. Maar vandaag zou ik de Swetschnikofs zien, — ik ging er heen!

„Heeren,” riep ik, „alles amuseert zich, wij gaan ons ook amuseeren.”

„Goed — maar hoe?”

„We trekken een pakje aan en doen een masker voor, en hij (de vriend die de Swetschnikofs kende) sleept ons 't bal binnen.”

Ik werd gehuldigd wegens het geniale idee en de contanten werden geteld. Een half uur later waren we bij den verhuurder van costumes, en vulden zijn lokaal met winterkou, smeltende sneeuw, jeugdlawaai en gelach.

Ik wou een mooi costume hebben, in dichterlijkdonkeren toon gehouden, iets elegant-droevigs, en zei: „Geeft u mij het costume van een Spaanschen ridder”.

De Spaansche ridder moet in zijn vleeschelijk

bestaan heel lang en forsch zijn geweest, ik verdween tenminste geheel in zijn kleeren en voelde me er even verlaten als in de leege ridderzaal zijner voorvaderen. Ik vroeg wat anders.

„Neemt u een clown, — bont, met belletjes.”

„Een clown?” riep ik verontwaardigd.

„Of een bandiet.... een grooten slappen hoed, een dolk....”

Een dolk paste bij mijn stemming, — helaas echter bleek de bandiet niet volgroeid te zijn geweest, zoodat de groote slappe hoed maar een deel van mijn toekomstige kaalheid bedekte en ik bijna niet meer uit de fluweelen pantalon kon komen. Een page bleek te vol vlekken te zitten, en een monnik te vol gaten.

„Schiet je op?” vroeg de Swetschnikof-vriend. Er was nog maar één costume, van een voornamen Chinees.

„Kom dan maar op met den Chinees,” zei ik met bijpassende handbeweging, en ik kreeg den Chinees. Mag de duivel weten, wat voor één 't er was. Van 't costume zelf zal ik niet spreken, ook niet van de idioote schoenen, die ongemotiveerd veel grond besloegen, of de rose poetslap met langen staart, die ik over mijn hoofd moest stulpen als een pruik en met garen vastbinden. Het garen sneed me in de oorschelpen en drukte die naar voren, zoodat ze uitstonden als bij een vleermuis.

„Het masker! U vergeet het masker!”

Ja, het masker! Dat was een abstracte physionomie. Er was een neus, een paar oogen en een mond, allemaal fraai en regelmatig, en alles op zijn plaats, maar iets menschelijks was er niet aan. Het gezicht drukte absoluut niets uit, zelfs als een mensch eenige dagen in het graf heeft gelegen — en dan moet hem toch alles eender zijn — kan hij niet offener kijken. Je moest erom lachen, of je wou of niet. Mijn vrienden trokken krom, bolronde op de sofa's langs de wanden. Krachteloos, gebroken lachten ze, tot die vreemde maaglegte begon te remmen.

„Dat wordt beslist het origineelste costume,” zeiden ze, toen ze weer wat zeggen konden.

Ik stond hen maar aan te kijken. Eerst moest ik meelachen, van den weeromstuit, dan ergerde het me een beetje; want men heeft tenslotte zijn trots, en ik had een heel andere bedoeling. Maar toen zag ik het gezicht in den spiegel, en toen begon ik, even krampachtig krommend als zij hadden ge-

daan, weldra door hen begeleid met een nieuwe uitbarsting; en eerst, toen we allemaal uitgeput waren, konden we gaan.

„We doen in géén geval de maskers af,” stelde er een voor. „Eerewoord?”

„Eerewoord! Eerewoord!”

Inderdaad, — het was het origineelste costuum. Ze liepen me in drommen achterna, ze keken lachend om, ze stieten en knepen me, en als ik me ergerde, onder het masker een nijdig gezicht trok en de lachers vermaande, me met rust te

haar blonde, heerlijke haar, die alles om haar heen bestraalden met een stillen schemer van gesloten rust, en haar gestalte, door die blonde rust beglansd, trok mij overmatig aan en vervulde mij met een bevend geluk. Ik maakte gebruik van een toevallige pauze en trad snel op haar toe.

„Ik ben het,” zei ik zacht, alleen aan het geluk denkend, haar voor mij te zien.

De rustige korenbloemenogen hieven den blik tot mij, en alles, wat ik haar in dat oogenblik van allerdiepst gevoel zoo graag gezegd had, legde ik in den blik, waarmee ik haar ontving....

Zij zweeg. 't Was me, als zag ik in haar oogen een ongewoon vonken, als van gouden flitsjes in blauwen hemel. Dan zag ik, hoe haar volle goede mond met moeite een zenuwachtig trekken bedwong.

„Ja, ik ben het,” herhaalde ik blij. „Waarom ben je vanavond niet gekomen?”

En zij — ze lachte...! Ik had nooit gedacht, dat ze zoo lachen kon.

„Je hebt me half dood gepijnigd, jij wrede, lieve...”

Maar zij lachte. De rustige glans van haar oogen was weg... de duizendplooiige straling van onbedwongen schater kwam van het lieve gezicht, óók zon, maar een brandende, onmeedoogende, wreed schroeivende zon.

„Dus jij bent 't,” zei ze eindelijk, moeielijk tusschen het lachen door, „nee maar, wat ben je komiek!”

Nu eerst begreep ik: 't masker! Mijn hoofd boog op de borst, het was of ik in elkaar zakte,

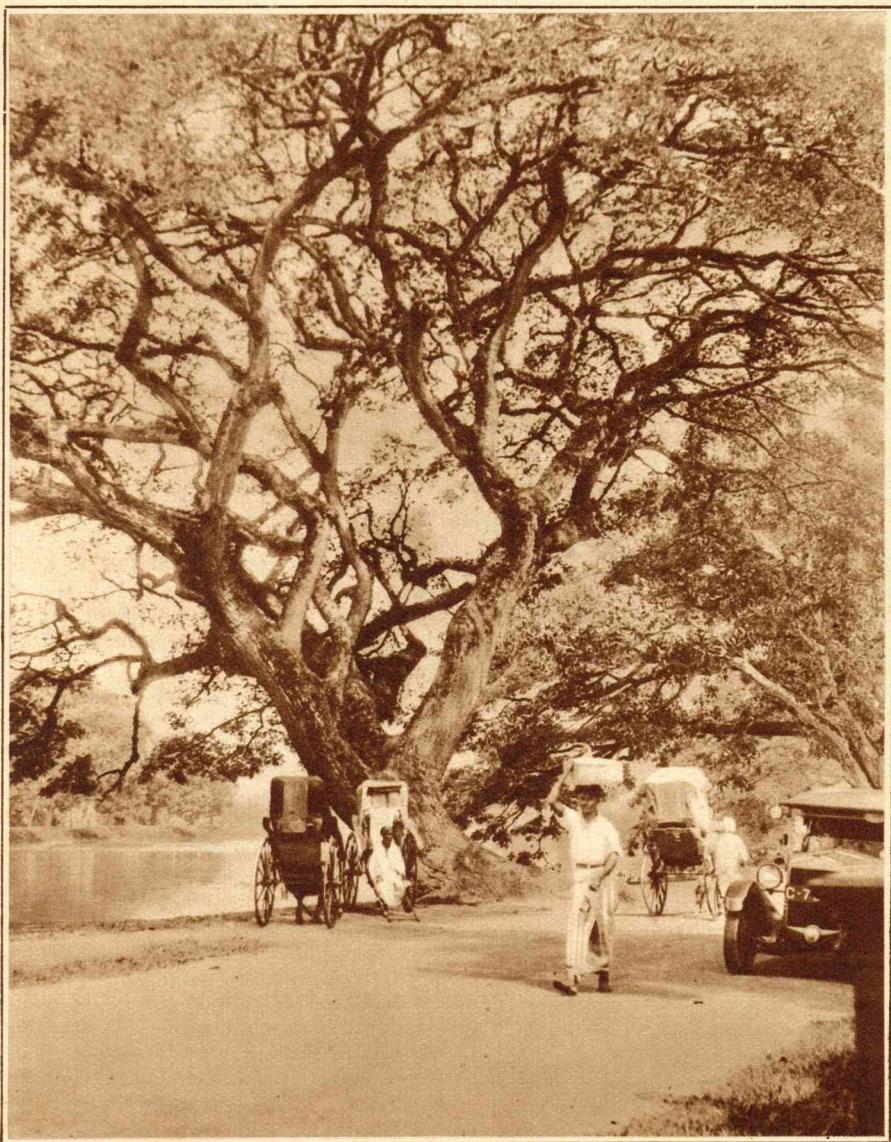
vertwijfeling drukte me neer.... Zij kon haar lach des te minder bedwingen, en keek naar de dansers, om mij niet te zien. Ik sprak door: „Lach nu zoo niet! Zie je dan niet onder het dwaze masker mijn lijdend gezicht? Alleen om jou te zien en je stem te hooren heb ik me in die malle voddën gestoken. Je hebt mij het geluk.... bijna beloofd, en nu neem je 't zoo wreed weer weg! Geef me antwoord: waarom ben je niet gekomen?”

Ze scheen wat kalmer te worden, en fluisterend sprak ik van mijn liefde. Ik heb nog nooit zoo mooi, zoo warm en overtuigd gesproken, want nooit heb ik de liefde zoo diep gevoeld.... en ik zag, hoe dalend haar lange wimpers teere schaduwen wierpen op de iets verbleekte wangen. Ik zag, hoe een heimelijk ontwakende gloed rozigen weerschijschijn wierp op de zachte, goud-donzige huid.... hoe haar soepele gestalte zich, alleen voor mij merkbaar, naar mij toe neigde. Ze had het costuum gekozen van de koningin des nachts en ze was één zoet raadsel, gehuld in zwarte kant als in schemering, met de diamanten glinstering der sterren, zoo mooi, zoo lief als een lang vergeten kinderroom.... Ik sprak, en tranen kwamen in mijn oogen en in helle vreugde sloeg mijn hart. En ik zag het eindelijk dagen op haar lippen, het hemelsche, bevallig vertrouwend glimlachen van ontwakende vrouwenliefde.... Ik zag, hoe de wimpers zich met een teedere trilling verhieven, hoe het mooie, vreedzaam blonde kopje zich langzaam schuchter tot mij keerde; ik vermoedde al het onvergelykelijk zachte, diepe lichten van die zonderling boeiende oogen.... Neen, zóó heb ik niemand ooit hooren lachen!

„Nee, nee.... ik kan niet....!” steunde ze in den schater, en met het hoofd achteruit liet ze den klinkenden val van onbedwongen lachlust vrij.

O, één oogenblik maar een menschelijk gezicht! Ik beet mij in de lippen, de tranen liepen mij over het verhitte gezicht, mijn heele wezen trilde van opwinding en leed — en dát, het idiotenmasker, waarin alles regelmatig en op zijn plaats was, de neus en de oogen en de mond, dat keek onderwijl voor mij en in mijn naam met onwrikbare, in zijn onnoozelheid ontzettende gelijkmoedigheid naar buiten... En toen ik mij, op mijn bloote voeten, wankelend verwijderde, kwam me nog haar klinkende, rollende lach achterna....

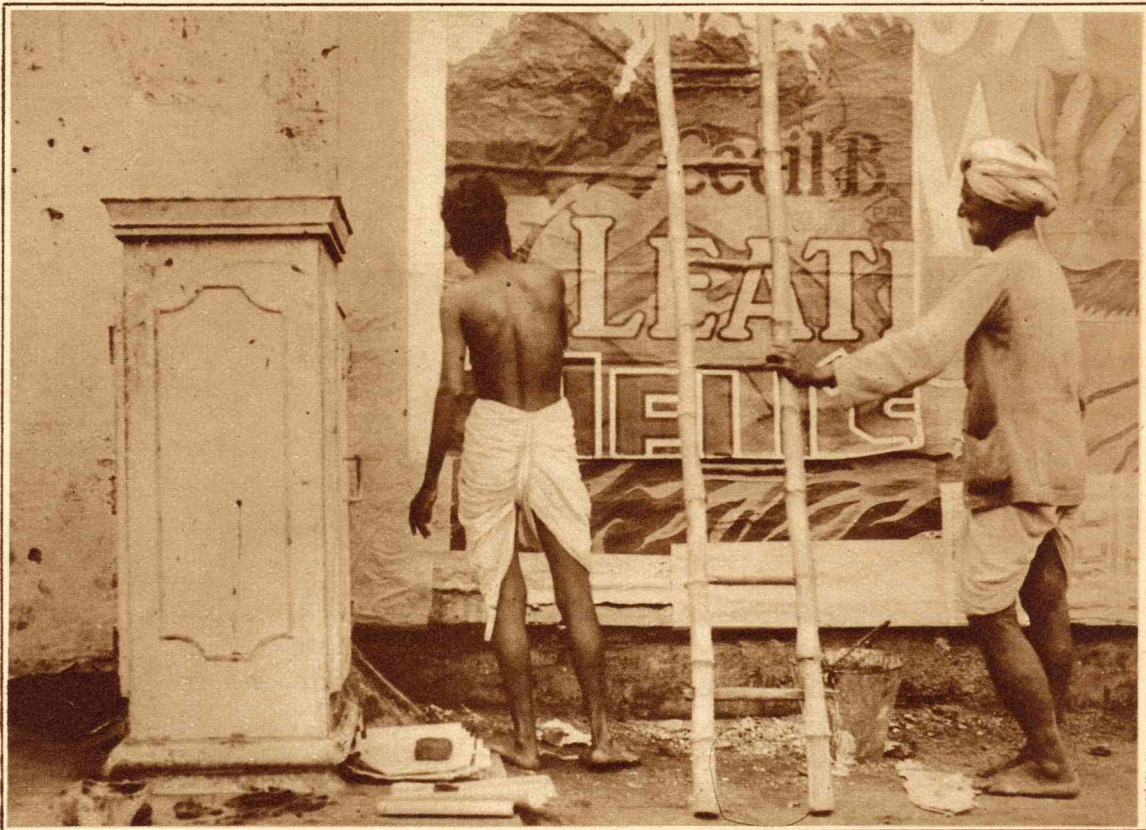
Verstrooid door de leege, slaperige straat, de nachtelijke stilte verstarend met opgewonden-vroolijke praat, trokken we troepsgewijze naar huis. En er zei er een tot mij: „Jij hebt zoo'n kolossaal succes gehad! Ik heb nog nooit zoo hooren lachen.... Wat doe je nou? Waarom verscheur je je masker!.... Lui! Die is gek geworden!.... Hij verscheurt z'n costuum.... hij huilt!”

Een der lommerrijke verkeerswegen, waaraan Calcutta rijk is. De rickshaws (tweewielige voertuigjes door koelies getrokken — zie links op de foto) hebben evenals bij ons de taxi's, hun vaste standplaatsen. In den laatsten tijd begint de huurauto een ernstige concurrent te worden van deze lichte rijtuigjes.

Amerikaansche films vallen ook bij de Hindoes zeer in den smaak. Schuttingen, muren en zelfs tentdoeken worden te Madras met de bontgekleurde affiches volgeplakt.

laten, dan zette zich de lach uit tot zulke homerische afmetingen, dat al 't andere in huis erin verdrong en aan den donder, het gejuich, den wilden stroom van den bandelloozen lach de heele atmosfeer overliet. Ik kon mij niet uit dien ijzeren gordel van vroolijkheid bevrijden. En toch moest ik dat. Want ik was in hetzelfde huis als zij! Ik moest haar toch zien: ik kón het, en de diepe vreugde dier gedachte verjoeg de ergernis over het lange wachten in de kou, en over dit nieuwe uitstel van het wederzien: ik lachte mee en drong door de menigte en zocht haar, die ik nog altijd niet opgemerkt had. En even plotseling verloor ik den lachlust en, bijna smachtend naar haar, voelde ik me vèr van al deze lachende vroolijkheid. Ik zocht haar door alle kamers, gevolgd door het gejoel.... eindelijk! Daar stond ze! Alsof ik plotseling in een wonderbaren lichtstroom getreden was, stond ik stil. Al het verlangen van dien dag, in den dollen streek van dit balbezoek even verdrongen, wrong zich bij haar aanblik met kracht in mij op. Daar stond zij, die me geheel met zichzelf vervulde, in haar stille gouden rust, met haar blauwe oogen onder zwarte wenkbrauwen en de kroon van

PLICHT EN VADERLIEFDE

In zijn groot en luchtig bureau zat de hoofdcommissaris van politie Harmening voor zijn met akten en geschreven stukken van allerlei aard bedekte schrijftafel het zoeven ingekomen rapport te lezen.

Met zijn deftige gestalte en fijne kleding geleek de commissaris met zijn verstandig gezicht meer op een diplomaat of geleerde dan op een gevreesd politieambtenaar. Er lag een trek van wellevendheid en goedhartigheid op zijn edel gezicht en slechts de doordringende blik zijner oogen kon misschien als een kenteeken van zijn beroep worden beschouwd.

Het bericht, dat hij daar las, scheen hem zeer te interesseeren en er was een trek van voldoening op zijn gezicht, toen hij het stuk neerlegde om op den ivoren knop van de electrische schel te drukken.

„Kijk eens, of de politieagent Bertholts er is,” beval hij den binnenkomenden ambtenaar. Hij was zeer groot en mager, een man van misschien zes-en-veertig jaar met een mager gezicht, een snor en diepliggende, eenigszins vermoeid kijkende oogen. De diepe rimpels, die slechts door lichamelijk lijden of ernstige, langdurige zorgen in zijn voorhoofd gegrift konden zijn, gaven een sombere uitdrukking aan zijn gezicht.

„U hebt mij laten roepen mijnheer?”

Vriendelijk wendde Harmening zich tot den binnenkomende. „Ja, je hebt gisterenavond je werk er kranig afgebracht, beste Bertholts! De manier, waarop je volgens het rapport den fleschentrekker en valschpeler Nordhof gevangen hebt genomen, is een mooi bewijs van je voorzichtigheid en energie. Die fijne meneer heeft dus zijn toch al zeer groot zondenregister ook nog vermeerderd met een poging tot omkoopning?”

„Ja, hoofdcommissaris!”

„Vertel mij eens uitvoerig, hoe het daarmee gegaan is.”

„Ik had Nordhof op het station gevangen genomen, toen hij juist een spoorkaartje naar Keulen had genomen. Mijn instructie luidde, dat ik hem eerst moest bespieden en slechts in geval van een ernstige poging om te vluchten tot zijn gevangenneming moest overgaan.”

„Zeer juist. Nu verder! Je nam op zijn verzoek een rijtuig en nu verzocht hij je, vóór den tocht naar het politiebureau nog een oogenblik naar zijn woning te mogen gaan. Deed hij je bij die gelegenheid al eenige beloften?”

„Slechts in het algemeen. Hij sprak erover, dat het voor mij geen schade zou zijn, want de eene dienst was den anderen waard.”

„Was het je bekend, dat Nordhof over ruime geldmiddelen kon beschikken en waarschijnlijk een groote som bij zich had?”

„Ja zeker, hoofdcommissaris! Ik wist, dat hij naar Keulen wilde sporen, om daar met officieren en andere heeren te dobbelen en kaart te spelen. En als zij zooiets willen gaan doen, hebben die heeren gewoonlijk veel geld bij zich.”

Harmening knikte. „Je sloeg dus zijn verzoek rondweg af. En deed hij toen een poging, om zich onopgemerkt van het pakje met de gemerkte kaarten te ontdoen?”

„Ja, toen wij langs den oever reden, waar het tamelijk donker was. Maar ik heb hem natuurlijk niet uit het oog verloren en spoedig bemerkte, dat hij telkens weer op een verdachte manier naar den borstzak van zijn pelsjas tastte. In het oogenblik, toen hij daarna achter mijn rug het pakje onder de rijtuigkussens trachtte te schuiven, tastte ik toe.”

„Flink zoo! En toen bood hij je drieduizend mark aan, als je hem wilde toestaan het kleine pakje kaarten in de rivier te gooien?”

„Ja mijnheer.”

„Zei hij ook, dat hij het geld onmid-

DOOR REINHOLD ORTMANN

dellijk wilde geven?” „Ja zeker — en hij zinspeelde erop, dat het desnoods ook nog meer mocht kosten.”

„En heb je hem daarop het gewenschte antwoord gegeven en den commissaris Presber ingelicht omtrent zijn poging tot omkoopning?”

„Zeer zeker! Eigenlijk had ik medelijden met den man, want toen de geschiedenis met de kaarten hem mislukt was, gedroeg hij zich bepaald wanhopig. Daarom heb ik den commissaris eerst afzonderlijk gevraagd, of ik dat van het omkopen beslist moest aangeven.”

„En hij zei tegen je, dat het je plicht was. Natuurlijk kon en mocht hij je geen ander antwoord geven. Ook zou een overdreven medelijden nergens slechter betoond kunnen worden dan juist in dit geval. — Nu, kom eens een beetje dichterbij, Bertholts! Wat je mij daar hebt verteld, wist ik immers al uit je rapport en officieel is de zaak daarmee afgehandeld. Officieel mag ik je ook niet ervoor prijzen, dat je die omkoopning hebt afgewezen, want je deed daarmee slechts je plicht. Maar als mensch, niet als meerdere, wil ik je toch graag zeggen, dat ik zeer verheugd ben geweest over je gedrag. Want ik ken immers je huiselijke omstandigheden en weet, wat drieduizend mark voor je zouden zijn. Dat je in het oogenblik van bekoring een trouw beambte en een rechtschapen man bent gebleven, zal ik nooit vergeten. Ik zal mijn best doen, dat je een gratificatie wordt toegekend. Die zul je heel goed kunnen gebruiken.”

Het sombere gezicht van den politieagent, die nu vlak vóór zijn meerdere stond, trilde pijnlijk. „God weet het, hoofdcommissaris! Als men een zieke vrouw en zes kinderen heeft.”

„Ja, ja, het is 'n zware taak! Maar je zult je er wel doorheenslaan, Bertholts! Zorg er maar voor, dat je handen ten allen tijde zoo onbesmet blijven als tot heden. Dat is voor een politiebeambte de

hoogste wet en de heiligste plicht.

In het bewustzijn van rechtschapenheid kan men ten slotte het ergste verdragen. Zoo — en neem dat nu aan voor je kinderen! Het komt niet van den hoofdcommissaris, maar van je vroegeren kapitein, die altijd een kameraadschappelijke belangstelling voor je zal houden, zoolang je het verdient.”

Vriendelijk had Harmening's blanke, goedverzorgde hand het goudstuk, dat hij onopgemerkt uit zijn vestzak had gehaald, in de rechterhand van den politieagent laten glijden. Onmiddellijk daarop knikte hij hem ten afscheid toe.

„Hartelijk dank, mijnheer, mijn besten dank! Zonder uw bijstand had ik immers al lang....”

„Het is goed, Bertholts, het is al goed! Je kunt nu vertrekken.”

De hoofdcommissaris was weer alleen en er speelde een flauwe glimlach om zijn lippen. Misschien deed hij zichzelf humoristische verwijten over zijn lichtzinnigheid om ambtelijke verdiensten uit zijn niet bepaald overvloedig gevulde eigen beurs te beloonen. Maar hij had zich reeds te vaak schuldig gemaakt aan zoo'n strafbare lichtzinnigheid, dat hij de hoop op beterschap reeds had opgegeven.

Nauwelijks een kwartier had hij sindsdien aan zijn schrijftafel zitten werken, toen een klerk andermaal de deur van zijn bureau opende.

„De juffrouw, hoofdcommissaris!”

Verbaasd keek Harmening op. „Alice — jij? — En zoo opgewonden? Mijn hemel, er is toch niets gebeurd? — Paul zag er in de laatste dagen zoo slecht uit — is hij ziek?”

Gejaagd, met een blijkbaar steeds toenemenden angst had hij deze vragen aan het jongemeisje gedaan, dat met levendig gekleurde wangen hijgend naar hem toegesnel was.

Zij schudde haar mooi, donker hoofd en antwoordde afgebroken en stotend: „Ach, die trappen — ik heb zoo — zoo hard geloopt. Voel maar, hoe mijn — mijn pols klopt, papa! — Ik moet eerst een oogenblikje plaats nemen. Zoo — nu is het al beter. Ja, het is over Paul, dat ik bij u kom. Maar ik geloof niet, dat hij ziek is — ik geloof, dat het....”

„Ja, wat dan, kind? Ik vermoed waarlijk niet —”

„Ik geloof, dat het iets nog veel ergers is, papa!”

Het gezicht van den hoofdcommissaris werd beurtelings rood en bleek. „Iets ergers dan ziekte? Je wilt daarmee toch niet zeggen, dat hij —”

„Och neen, neen! Vergeef mij, papa, als ik u heb laten schrikken. Het is immers misschien allemaal slechts inbeelding van mij en dan moet u mij gerustbeknoren. Maar het was zoo angstwekkend om te zien en liet mij niet tot rust komen. Ik moest beslist hier naar toe gaan om u te halen.”

Hij was naast haar op de kanapee gaan zitten en nam haar kleine bevende handen in de zijne, alsof hij haar daarmee tot kalmte wilde dwingen.

„Wat was zoo angstwekkend, Alice? Je onbegrijpelijke zinspelingen maken mij zeer bezorgd.”

„Paul is weer thuisgekomen, nauwelijks een uur nadat hij weggegaan was. Mina heeft hem open gedaan en zij kwam geheel ontsteld bij mij in de keuken, zoo erg was zij van hem geschrokken.”

„Dus toch —” viel de hoofdcommissaris in en er was een groote droefheid op zijn gezicht te lezen. „Ik vermoedde al in de laatste dagen, dat zijn toestand zou verergeren.”

„Maar dat is het niet, papa — hij wilde tenminste volstrekt niet ziek zijn toen ik na Mina's bericht naar de huiskamer ging, om hem er naar te vragen. Hij liep ook heel recht en veerkrachtig rond —

Een goed bewaard gebleven geval in Krommenie.

maar zijn gezicht was zoo bleek, zoo vreeselijk bleek — en zijn oogen — maar het kan immers ook zijn, dat het mij in mijn opwinding erger voorkwam, en het is misschien verkeerd van mij, u zoo'n angst aan te jagen."

"Ga voort," drong Harmening aan, wiens handen nu eveneens begonnen te beven. „Wat zei hij? Waarom was hij naar huis gegaan? Of wat is er anders gebeurd?"

"Ik weet volstrekt niets. Hij zei eigenlijk niets anders, dan dat ik hem niet met mijn vragen moest hinderen en hem niet mocht storen, want hij had een paar zeer noodzakelijke brieven te schrijven. Maar dadelijk daarna gooide hij de pen weer neer en greep met beide handen in zijn haar. Toen hoorde ik heel duidelijk, hoe hij snikte."

De hoofdcommissaris was opgesprongen om te schellen. „Mijn overjas, Hellwig — mijn hoed! Vluc, ik heb geen tijd te verliezen! — Heb je nog meer gezien, Alice?"

"Ik klopte aan de deur; toen sprong hij op en zonder open te doen riep hij mij woedend toe, dat ik hem eindelijk met rust moest laten. Het was een toon, dien hij nog nooit tegen mij had aan geslagen en zijn stem klonk zoo vreemd en zoo heesch, dat ik opeens onbeschrijfelijk angstig werd en mij hals over kop aankleedde om u te halen. Toen hij daar midden in de kamer stond, met zijn doodsbleek gezicht naar de deur gewend, heeft hij eruit gezien alsof —"

"Alsof — spreek dan toch, meisje!"

"Alsof hij zichzelf een ongeluk wilde aandoen, papa!" Bitter schreiend had zij het gezegd. Zonder zich aan het binnenkomen van den klerk te storen, greep de hoofdcommissaris als een wanhopige haar beide handen vast.

"En kon je toen weggaan — liet je hem toen alleen?"

"Hij is niet alleen," snikte het arme meisje. „Hein is immers bij hem. En hij heeft mij beloofd hem niet te verlaten, voordat u kwam."

"Hein? welke Hein? — Mijnheer van Liebenow misschien?"

Alice knikte. „Dat is immers zijn beste vriend — en als er iemand eenige overmacht op hem heeft dan is hij het. Ik ontmoette hem toevallig juist vóór ons huis. En hij was dadelijk bereid naar boven te gaan, toen ik hem de reden van mijn opwinding medeelde. U is toch niet boos, papa, omdat ik het hem verteld heb?"

"Hoe kan ik weten, of je er goed mee hebt gehandeld, nu ik er immers niets van begrijp! In ieder geval zullen wij dadelijk naar huis rijden. — Help mij even met mijn overjas, Hellwig! Zoo — dank je! — En nu vluc!"

II

Met de vlugheid van een jongeling was de hoofdcommissaris van politie zoo snel de trap van zijn deftige woning opgelopen, dat zijn dochter hem slechts met moeite kon volgen. Maar zijn hand beefde zoo, dat er seconden verliepen, eer hij zijn jas kon uittrekken.

Toen hij tot adem was gekomen, ging hij naar de kamer van zijn zoon, vanwaar hij een ernstige, kalme mannenstem hoorde. En zijn lippen spraken een stil dankgebed, omdat hij nog niet te laat was gekomen. Zonder aan te kloppen deed hij nu de deur open.

Met een enkelen oogopslag had hij den toestand overzien.

Degene, die zooeven gesproken had, stond midden in de kamer aan de tafel, 'n statige blonde man van een dertig jaar. Zijn knap gezicht was zeer ernstig en hij was in de houding van een belan-

stellenden trooster over den ander heengebogen, die geheel terneergeslagen in een leuningstoel zat en zijn hoofd op zijn op de tafel leunende armen had gelegd. Het kraken der deur en het plotselinge zwijgen van den spreker was voor den blijkbaar wanhopigen man een aanleiding om zijn hoofd op te heffen. Zijn verdrietig, mager en doodsbleek gezicht wendde hij naar den binnenkomende toe.

De andere legde zijn hand op den schouder van

Een aardig doorkijkje in het Tuindorp Oostzaan.

den jongen man en zei: „Je moet nu alles aan je vader vertellen, Paul — en ook datgene, wat ik zooeven tegen je heb gezegd. Er is volgens m'n overtuiging nog volstrekt geen reden tot wanhoop aanwezig."

Toen ging hij met een beleefde buiging naar den heer des huizes. „Ik hoop, commissaris, dat u mij terwille van mijn vriendschap voor uw zoon mijn bemoeiingen in deze zaak wilt vergeven. Ik zal u misschien later nog om een kort gesprek verzoeken."

Harmening, die blijkbaar slechts met moeite zijn ongeduldige opwinding bedwong, knikte toestemmend, en de andere ging de kamer uit. Toen hij Alice voorbijliep, die aarzelend en besluiteloos achter haar vader was blijven staan en sedert haar binnenkomen den blonden jongen man angstig had aangekeken, scheen diens smeekende blik haar om uitgeleide te verzoeken. Zij moest hem ook dadelijk begrepen hebben, want zij ging na hem de deur van de kamer uit en trok deze achter zich dicht.

Vader en zoon waren nu alleen met elkaar.

Met een wild gebaar wierp de commissaris zijn hoed op de tafel. „Wat beteekent dat, Paul? — Hoe moet ik je gedrag uitleggen? En hoe komt die vreemde ertoe, zoo tegen mij te spreken?"

Langzaam was de ondervraagde van zijn stoel opgestaan. Als een ontwakende, die uit de droomerigheid van den slaap tot de werkelijkheid tracht terug te keeren, streek hij met zijn uitgeteerde, ziekelijk doorschijnende hand over zijn klam voorhoofd en door zijn verwarde zwarte haren.

"Wat heeft hij gezegd, papa? — Ik weet het niet. — Ja, ik meen gehoord te hebben, dat hij mij wilde helpen. — Maar dat is immers onzin. Mij kan niemand meer helpen."

"Waarvoor heb je hulp nodig? — Ben je ziek?"

"Neen. Maar ik ben een eerlooze en een verworpen. Vervloek mij, vader, want ik heb schande over u gebracht — een onuitwisbare schande. — Ik ben — een — dief."

Met zijn beide handen greep de hoofdcommissaris de schouders van zijn bevend vóór hem staanden zoon vast, om hem in een hevige opwinding door elkaar te schudden.

"Vertel geen onzin, jongen. Wat je daar zegt, is niet waar — het kan niet waar zijn. Je hebt schul-

den gemaakt, lichtzinnige schulden misschien. Maar iets ergers heb je niet gedaan. Spreek dan toch, dat is immers om gek te worden!"

"Toch wel, papa. Wat zou het mij nu nog kunnen helpen, te loochenen! Ik heb iets veel ergers gedaan — ik heb gestolen — en niet slechts een enkelen keer heb ik gestolen — niet pas vandaag of gisteren, maar sedert maanden — zoo lang al, dat ik volstrekt niet meer kan zeggen hoe vaak."

Toonloos en heesch was de verschrikkelijke bekentenis over zijn lippen gekomen....

Met een pijnlijk gekreun liet de politiecommissaris zijn handen van de schouders van zijn zoon glijden en wendde zich van hem af, om een paar onvaste schreden door de kamer te doen. Seconde na seconde ging voorbij, zonder dat hij een woord sprak.

Toen begon de jongeman, misschien omdat dit zwijgen onverdraaglijk voor hem was, opnieuw te spreken. Op den rand van de tafel leunend en zijn oogen strak op het vloerkleed gevestigd, ging hij op denzelfden doffen toon voort: „Ik had weer schulden gemaakt en had niet meer den moed, die aan u te bekennen. Mijn schuldeischers werden lastig en juist op het oogenblik, toen ik geen raad meer wist, werd mij de taak van de ziekgeworden kassier opgedragen. Honderdduizenden gingen dagelijks door mijn handen — en er was

weinig controle. Toen, nadat men mij gedreigd had den volgende dag u om betaling te vragen, bezweek ik voor den eersten keer."

"En toen vond je genot in die gemakkelijke bezigheid? Nu kon je immers naar hartelust van het leven genieten! — O wat 'n schande — wat 'n schande!"

"Ik moest mijn misdaad herhalen om het eerste gat te stoppen. Maar ik wilde het heele tekort vergoeden, en omdat ik geen ander middel daarvoor wist, begon ik te speculeeren. Een pasbeginnend makelaar, die waarschijnlijk de waarheid vermoedde en zijn stilzwijgen duur genoeg liet betalen, was mijn bemiddelaar in die dingen. Maar ik had geen succes en het gat, dat ik ermee wilde dichtstoppen, werd steeds grooter, tot — nu, tot vandaag alles ontdekt werd!"

Harmening voelde aan zijn hoofd. Al het overgrote leed zijner ziel was op zijn gezicht te lezen. „En moet dit alles waarheid heeten?! — Moet ik er waarlijk aan gelooven?! Mijn zoon — een dief, een ontmaskerd misdadiger. Het is toch zoo — nietwaar? Zei je niet, dat je schuld al ontdekt was?"

Paul knikte zonder op te kijken. „Mijnheer Delmonte riep mij vanmorgen in zijn privé kantoor en noemde het bedrag precies tegen mij. Ik weet niet, hoe hij ertoe gekomen is mij te verdenken. Maar hij zei tegen mij, dat hij in den laatsten nacht zelf de kasboeken nagezien en de bedrieglijke posten van ontvangst vastgesteld had, waarmee ik mij van den eenen dag in den anderen had geholpen."

"Hij heeft natuurlijk zijn verlies al aangegeven?"

"Neen. Hij zei, dat hij tevoren met u over de zaak wilde spreken en droeg mij op, u bij hem te laten komen. Maar het is beslist overbodig, dat u naar hem toegaat, papa! Als het iemand anders was, zou er misschien nog hoop bestaan. Maar Delmonte is harder dan steen. Pas een paar weken geleden heeft hij een armen kasbode, die in groote armoede zich honderd mark had toegeëigend, onbarmhartig aan de politie overgeleverd, ofschoon de vrouw van den ongelukkige hem te voet was gevallen en hij wist, dat die menschen een stervend kind thuis hadden."

(Wordt voortgezet)

VROUWENLEVEN

Een gebreid jongensjasje volgens raglan-model.

GEBREID JASJE VOOR 'N KLEINEN JONGEN

Waar de moedertjes er vaak over klagen, dat er wel aardige manteltjes voor meiskens te maken zijn, maar dat de kleine jongens in dat opzicht minder goed bedeed worden, zal het hierbij afgebeelde jasje, met zijn raglan-model en klein ceintuurtje speciaal bedoeld voor 'n jongetje van 'n half à anderhalf jaar, wel in den smaak vallen. Het is gebreid van rose wol met zijde, terwijl kraagje en manchetten, ceintuurtje en het gehaakte randje rondom wit zijn.

Men begint met den bovenkant van den rug, waarvoor 20 st. worden opgezet en men breidt aldoor rechts. Om den anderen toer meedert men een steek in den eersten en in den laatsten steek van de naald, totdat men, in 't midden gemeten, 15 c.M. gebreid heeft. Dan 5 toeren breien, vervolgens aan elken kant 1 st. meerderen en verder om den 6den toer meerderen, tot men in het geheel 30 c.M. heeft gebreid. Losjes afkanten.

Voor de voorpanden worden 2 st. opgezet en om den anderen toer, aan één kant, 1 st. gemeedert, tot men 14 steken op de naald heeft. Dan aan den rechten kant 12 st. bij opzetten voor het halsje. Aan den schuinen kant doorgaan met meerderen, tot men evenveel toeren heeft als in het bovengedeelte van den rug. Dan 5 toeren breien en verder om den 6den toer meerderen tot ieder voorpand evenveel toeren heeft als het rugpand. Losjes afkanten.

Voor de mouwen zet men 2 st. op en meedert aan weerskanten, tot men evenveel toeren heeft als in het bovengedeelte van rug- en voorpanden. Dan breidt men 4 toeren, mindert 1 st. aan elken kant en gaat door met aan elken kant 1 st. te minderen om den 5den toer, tot er 56 steken op de naald overblijven. Men breidt dan recht door, tot het mouwtje, van het armgat af gemeten, 14 c.M. lang is. Dan 5 st. breien, 2 st. samenbreien en verder

om de 3 st. 1 st. samenbreien. Op de 46 overblijvende steken breidt men een boordje van 2 r. 2 aver., dat 5 c.M. lang moet wezen. Dan breekt men den draad af en breidt met witte wol de manchet, geheel rechts en even breed als het boordje. Los afkanten.

Eerst worden dan de schuine schouderaden aan elkaar genaaid, waarna het manteltje gestreken wordt en vervolgens naait men de zijnaden aaneen.

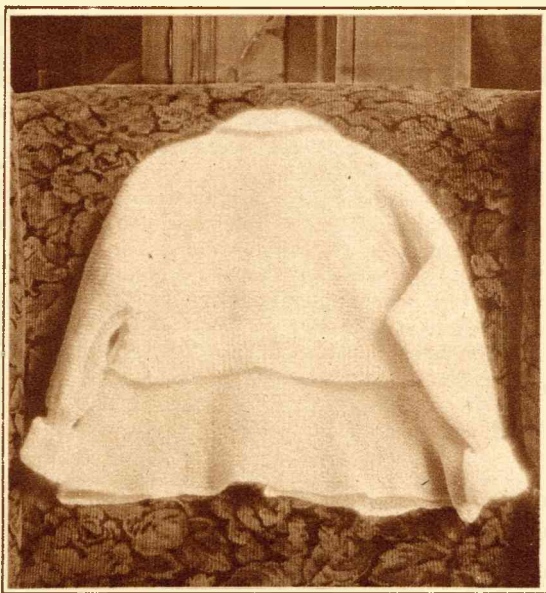
Voor het kraagje worden 58 st. opgenomen, waarop, met witte wol, 35 toeren r. gebreid worden. Losjes afkanten.

Voor het ceintuurtje van witte wol, dat tusschen de naden wordt ingenaaid, zet men 15 st. op. Het moet iets nauwer worden dan de rug.

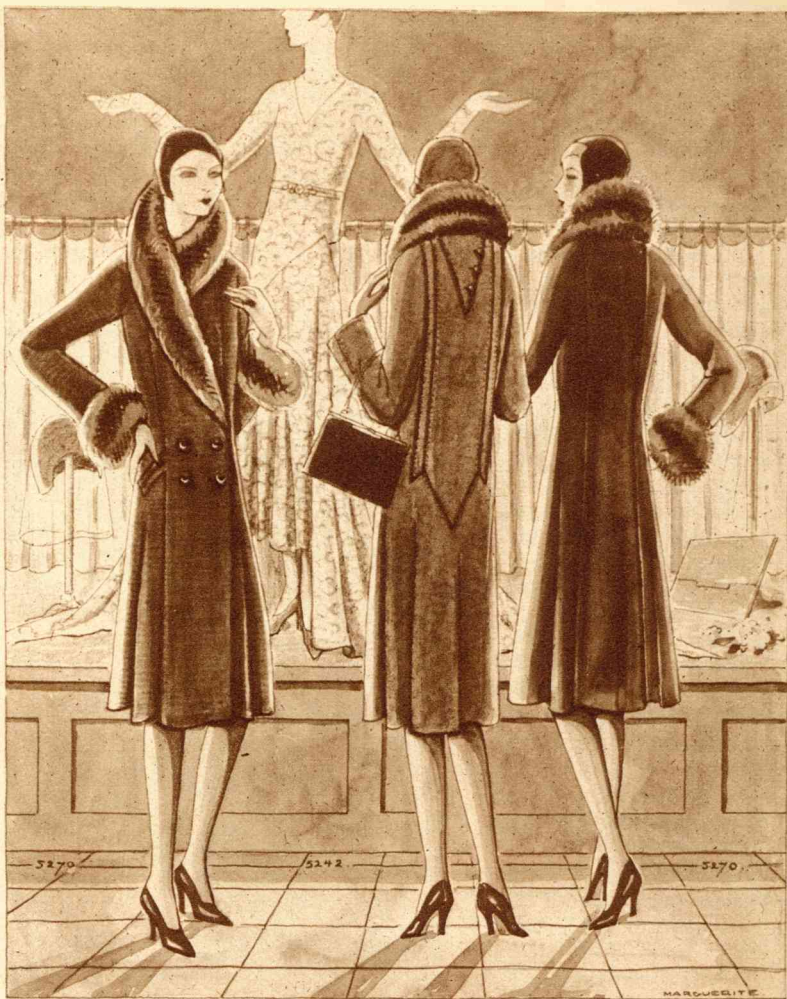
De schouderaden worden gegarneerd met 'n kettingsteek van witte wol en 't gehele manteltje wordt omhaakt met vaste steken van witte wol. Daarbij worden, aan den knoopsgatenkant, de lussen voor de knopen gemaakt. Men haakt op de juiste plaats 10 kettingst., keert het werk om, haakt 'n vasten steek in den 10den vast, keert weer om, haakt 15 vaste steken om de lussen en ver volgt met vaste steken om het manteltje.

Kraagje en manchetten worden niet gestreken.

THÉRÈSE,

Het ceintuurtje in den rug geeft er mede iets jongensachtigs aan.

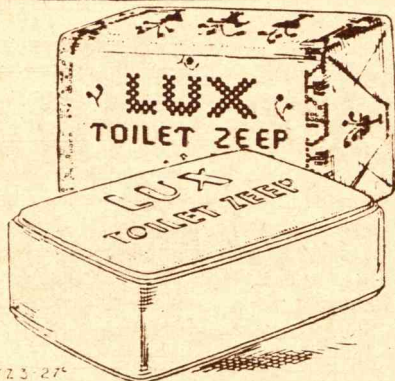

WINTER MANTELS

Evenals de japonnen hebben de Wintermantels dit jaar belangrijke veranderingen ondergaan. Niet alleen zijn zij aanmerkelijk langer dan die wij vorig seizoen droegen, maar ook van geheel anderen snit. Het rechte model, dat zoo veel jaren achtereen in zwang was, treft men nu nog alleen in de sport-collecties aan. De gekleedere modellen zijn van boven nauwsluitend, hebben een breed overslag en zijn van onderen geheel of gedeeltelijk in vorm geknipt. De sortering mantelstoffen wordt ieder jaar uitgebreider. Ieder seizoen komen er meer nieuwe tinten en dessins bij. De keuze wordt dan ook steeds moeilijker. Wij doen hier een greep uit de meest praktische mantelstoffen en noemen o.a. velours de laine, laken, duvetine, drapella, effen en bedrukt fluweel. Haast alle modellen zijn van hoogopstaanden bontkragen en groote bontmanchetten voorzien. — 5270. Moderne tailleur-mantel van donkergroen laken. Sluitend op een dubbele rij knopen en gegarneerd met een hoogopstaande bontkraag en bontmanchetten. — 5242. Doelmatige mantel van bruinachtig tweed, eenigszins aangesloten, gegarneerd met stiksel en grooten bontkraag. Puntstukje met knoopversiering op den rug.

MARGUERITE

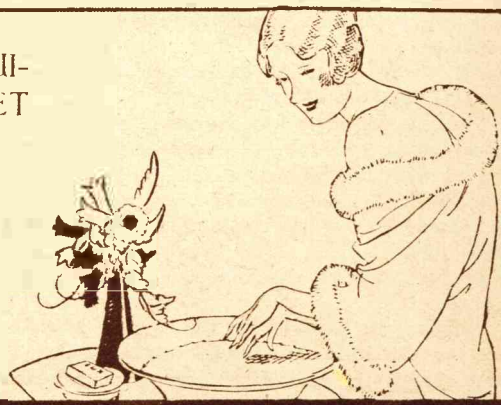
GOEDKOOPE KNIPPATRONEN van onze geteekende modellen, genummerd boven 4000, zijn verkrijgbaar aan „Het Patronenkantoor“, Postbus No. 1, Haarlem. Onberispelijke coupe. Dameskleding in de maten 88, 96, 104 bovenwijdte à f 0.55, kinderkleding voor den bij 't model aangegeven leeftijd à f 0.35. Bij elk patroon handleiding voor 't knippen en naaien benevens een verkleinde patroonschets. Franco toezending, direct na ontvangst van bestelling met het verschuldigde bedrag aan postzegels ingesloten, waarbij vermeld naam en adres, nummer van 't model en 't blad waarin het voorkomt, en bovenwijdte. Men meet deze maat rondom het lichaam, recht onder de armen door, gewoon glad gemeten, zonder extra-toegift. Van de gefotografeerde modellen en de teekeningen zonder of met lagere nummers zijn maatpatronen verkrijgbaar, na nauwkeurige opgave der gewenschte maten à f 1.— per stuk voor dames, voor kinderen f 0.70.

ALLE VROUWEN ZIJN VERRUKT OVER DE ZUIVERE WITHEID, DEN FIJNEN GEUR EN HET OVERVLOEDIGE, ZACHTE SCHUIM VAN

LUX TOILET ZEEP

N.V. DE LEVER'S ZEEP MAATSCHAPPIJ, VLAARDINGEN

Zeeburgia klopt A.F.C. met groot verschil. Kiekje uit dezen doelpuntenrijken wedstrijd. De doelverdediger van Zeeburgia heeft een aanval der A.F.C.-ers afgeslagen.

SPORT VAN ZONDAG

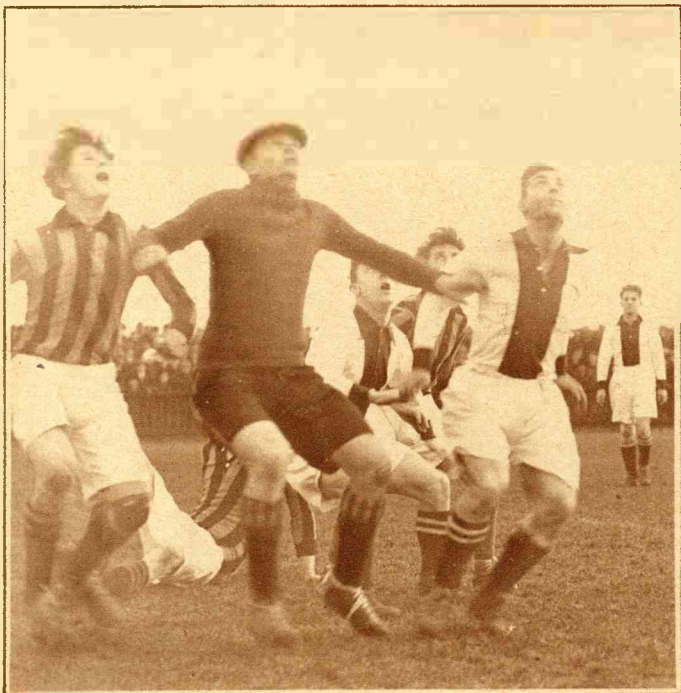
De Blauw-Witters zullen, toen zij Zondagmiddag den uitslag van de ontmoeting tusschen Feijenoord en H.V.V. vernamen, wel dubbel spijt hebben gehad dat E.D.O. een puntje uit het Stadion mee naar de Spaarnestad had genomen. Laten we hier echter onmiddellijk aan toevoegen, dat de zebra's niet veel meer dan dat eene puntje verdienden. Het was in het stadion een tamelijk middelmatige vertooning, waarbij het spel zich nimmer boven het middelmatige verheef. Er zijn door Blauw Wit in dit seizoen wel wedstrijden van een zelfde soort techniek gespeeld, die toch heel wat interessanter waren om aan te zien, dank zij een flinke dosis enthousiasme bij de spelers. Hieraan ontbrak Zondag zoo nu en dan ook wel iets. In elk geval was het onvoldoende om ons over de vele technische tekortkomingen te kunnen heen zetten.

Het kampioenschap zal nu wel bij Z.F.C. terecht komen. Het zij deze club, over welker lot men zich bij den aanvang der competitie door het vertrek van eenige bekende spelers nogal bezorgd maakte, van harte gegund. De Zaansche papieren staan uitstekend. Twee gewonnen wedstrijden meer dan de concurrenten!! Nog drie wedstrijden te spelen.

Ajax klopt R.C.H. met 5-2. Een moment voor het geducht bestookte Haarlemsche doel.

achtereenvolgende gevoelige klappen met een formidabele duikeling op de ranglijst moeten bekoopen. Het kampioenschap van afdeling I, dat eenige weken geleden voor de Racing-menschen nog als 't ware voor het grij-

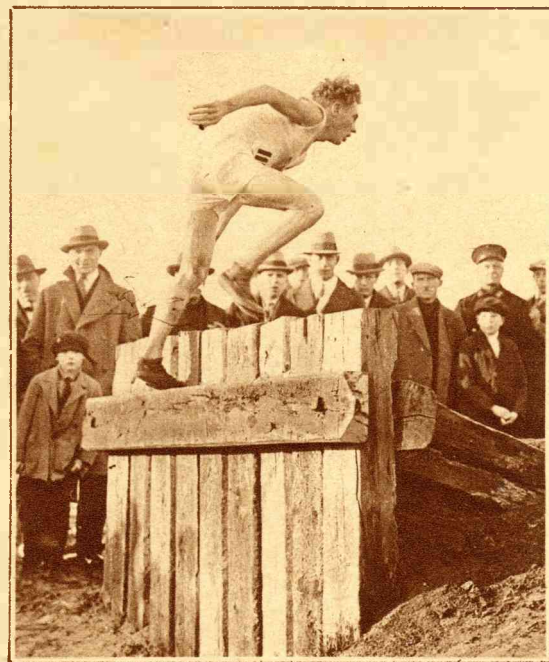

Een goede wedstrijd van Ajax tegen R.C.H. in Haarlem. Nog 'n aardig kiekje, genomen tijdens een hoekschip op het doel der Racing Club.

pen lag is nu zelfs uit het gezicht verdwenen.

Ten slotte dient de eerste overwinning van Haarlem gememoreerd. Dit succes ten koste van Excelsior is geen slechte prestatie van de roodbroeken, die er nochtans wel niet meer bovenop zullen komen. De tweede klasse kampioenen krijgen in elk geval een heele klui af de Haarlemmers.

De vraag wie dit zullen zijn is moeilijk te beantwoorden, doch dat de hoofdstad in het belangrijke competitie-dessert vertegenwoordiging krijgt is

Bij de jubileumwedstrijden van de A.A.C. VanHeuven (A.V.A.C.) de winnaar der cracks, neemt een der laatste hindernissen

vrijwel zeker. Beide concurrenten in 2 B wonnen weer. D.E.C. van Zandvoort met den oneven goal en Zeeburgia zelfs met heel groot verschil. Jammer dat A.F.C. hier het slachtoffer was. De positie van de reds is hierdoor niet beter op geworden. De gegadigden voor de laatste plaats werden echter zonder uitzondering geslagen en het Amersfoortsche H.V.C. schijnt het intusschen met een vastberadenheid, een betere zaak waardig, op de laatste plaats aan te sturen.

* * *

In de andere afdeling heeft D.W.S. een mooie kans laten passeeren om zich wat meer nabij de leiders te brengen. Deze moesten n.l. een punt aan V.V.A. laten, waarmee de rood-zwarten zichzelf, doch ook den anderen een goeden dienst bewezen. D.W.S. zag zich echter op eigen terrein geklopt, zoodat nu alleen maar Alcmara van het goede werk van Steur en zijn mannen profiteerde. Het ziet er nu wel naar uit, dat V.V.A. zich in veiligheid zal stellen. Waarschijnlijk zal dit dan ten koste van Z.V.V. gaan. Spartaan blijft zakken. De nederlaag tegen H.R.C. in Den Helder is oorzaak geweest dat de Spartanen op een plaats zijn gearriveerd waar het slecht wonen is. Ook hier spant het in de onderste regionen geducht.

Moment uit de ontmoeting tusschen D.E.C. en Zandvoort. De Amsterdammers wonnen dezen wedstrijd met 1-0

De heer Spaan, secretaris van de Haarlemsche Vrijwillige Brandweer, vierde als zodanig zijn veertigjarig jubileum. Rechts naast den jubilaris is de heer Maarschalk, burgemeester van Haarlem.

De Commissie voor Maatschappelijk werk van de „Odd Fellows” te Amsterdam kwam ter eere van haar 25-jarig bestaan op feestelijke wijze bijeen.

Jubilea en

Tentoonstellingen

In het Veiligheidsmuseum te Amsterdam werd door den Minister van Arbeid, mr. Verschuur (eerste rij, vierde van links) een tentoonstelling geopend van Acetyleneoestellen. Naast den minister de directeur van het Veiligheidsmuseum ir. Gorter. Op de tweede rij geheel rechts weth. mr. S. Kropman.

Ter gelegenheid van zijn zestigsten verjaardag werd de heer C. Baard, de bekende directeur van het Stedelijk Museum te Amsterdam, gehuldigd.

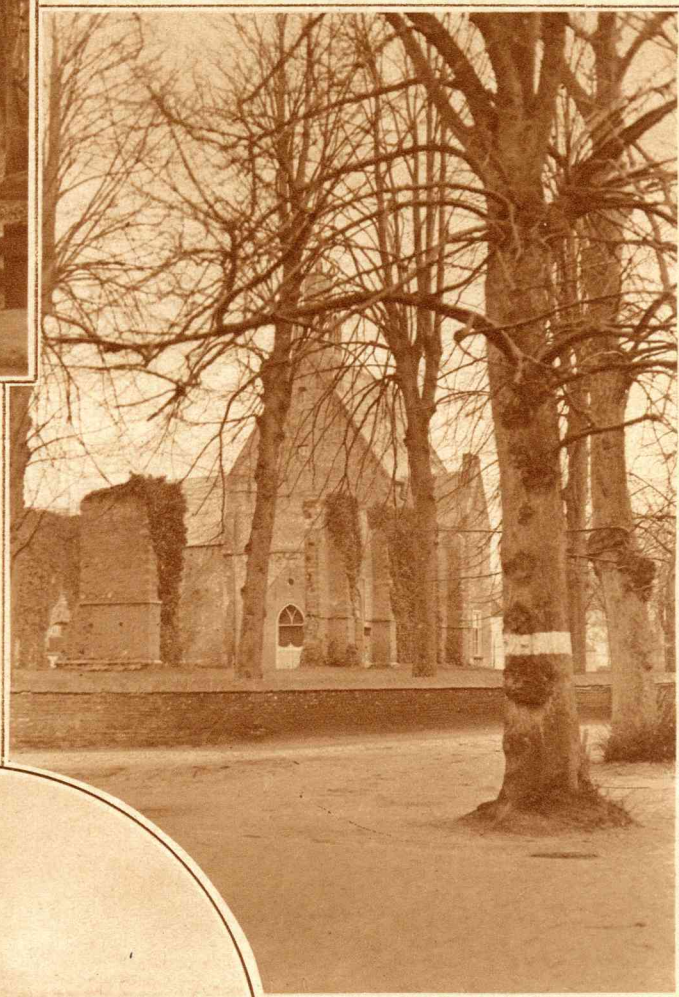
Het Christelijk mannenkoor „Adema van Scheltema” te Amsterdam bestond 40 jaar.

BERGEN EN BERGEN AAN ZEE IN DE WINTERMAANDEN

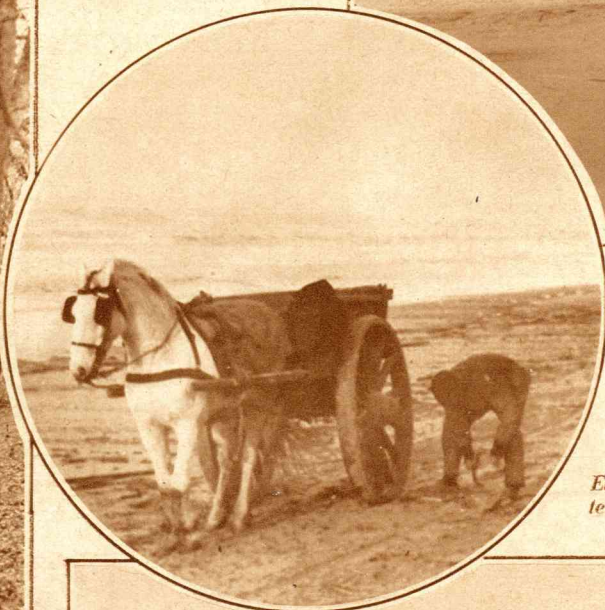

Een plekje, welbekend
aan allen, die Bergen
bezoeken.

Het slootje bij de Kom-
laan biedt nu een ge-
heel anderen aanblik,
dan wanneer het door
het groen der boomen
wordt overhuifd.

Het plein voor de „Ruïne“, in den
zomer het middelpunt van 't fraaie,
druk bezochte dorp, 'hans een
beeld van troosteloze verlatenheid.

Een tweetal zeegezichten
te Bergen aan Zee.

een interessant onmisbaar
foto-journaal van de week.

Welgekozen foto's, door de beste
persfotografen genomen, van 't ac-
tueele stads- en wereldgebeuren,
industriële nieuwtjes, sport en humor.

En een verzorgden, onderhoudenden
tekst erbij, 't geheel uitgevoerd in
fraaien koperdiepdruk.

Dát geeft alléén

DE STAD AMSTERDAM

die maar f 1.62⁵ per kwartaal kost en
reeds meer dan 100.000 abonné's telt.

Vraagt gratis proefnummer aan de
Administratie, N.Z. Voorburgwal 262,
Amsterdam.

U kunt zien hoe het gebeurde in
DE STAD AMSTERDAM
100.000
ABONNEMENTEN
EEN IDEAAAL
ADVERTENTIE
MIDDEL

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. DE genezing.
Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

Goedkoop
en voordeel is twee. Om
voordeelig in te kopen moet U
niet alleen op den prijs, maar ook
op de kwaliteit en kwantiteit letten.

Voordat U een zoogenaamd „goedkoop” artikel koopt,
moet U in Uw eigen belang steeds onderzoeken, wat U
voor Uw geld aan kwaliteit en kwantiteit geboden wordt.

Betreft het, zooals bij de keuze van een middel tegen hoest, zelfs
Uw gezondheid, dan eischt U op de eerste plaats kwaliteit, dus
WYBERT, het van ouds beproefde en wereldbekende middel tegen
hoest, heeschheid en catarrh. Wybert beteekent kwaliteit, want
het zou niet wereldberoemd zijn, wanneer het niet goed was.

Wybert beteekent echter ook voordeel, want U krijgt 'voor
65 cts. meer dan 300 WYBERT TABLETTEN en dat
is voor langer dan een maand voldoende, wanneer U
dagelijks 10 tot 12 stuks inneemt.

Wybert is geneeskrachtig,
voordeelig, aangenaam.

Wanneer
U iederen
dag 10 WYBERT
TABLETTEN inneemt,
is een doos, die slechts
65 cts. kost, voldoende voor
langer dan een maand.

Wybert

TWEE DUINLANDSCHAPPEN. Enkele uren voordat de zware storm, die deze week op onze kusten woedde, losbrak, slaagde onze fotograaf er in, deze beide fraaie opnamen te maken.

DE STAD AMSTERDAM

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262, Tel. 33170. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal f 1.62⁵ per post f 1.75; Voor Nederlandsch-Indië f 7.00 per jaar bij vooruitbetaling. Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 30.— tot f 2000.—)

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.

Aangesloten bij het Bureau voor
Oplagecontrole, Amsterdam.